

7. LUKU

RINNAKKAISET ARMOTALOUDET

Juutalainen aika evankeliumiajan esikuva — Huomattava rinnakkaisuus eli vastaavaisuus näiden kahden armotalouden välillä — Kuitenkin ovat ne erilaiset — Kristillisen ajanjakson, vastakuvan, etevämyys — Lihallisen ja hengellisen Israelin keskinäinen vertailu — Tärkeitä rinnakkaisuuksia tarkasteltu — Etenkin ajan rinnakkaisuuksia otettu huomioon — Lihallisen Israel ja suosion aika — Heidän suosiosta erottamisen-aika — Ennustuksissa osoitettu epäsuosion aika suosion ajan pituiseksi — Apostolin todistus siitä, että heidän epäsuosion aikansa on hengellisen Israelin korkean kutsun aika — Evankeliumiajan pituus siten välillisesti, mutta selvästi osoitettu — Raamatun ajanlaskun, riemuviisikokouksen, pakana-aikain ja toisten ennustusten sopusointu sen kanssa, mitä nämä rinnakkaisuudet opettavat, on vastaansanomaton, ratkaiseva ja tyydyttävä

EDELISESSÄ on kosketeltu sitä asianhaaraa, että Jumalan menettelytapa Israelin kansaa kohtaan oli esikuvallista laatua. Kumminkin on ainoastaan harvoilla kylliksi käsitystä siitä, miten täydellinen tämä esikuva oli. Monet ovat epäilemättä huomanneet, että apostolit, etenkin Paavali, kristillisen seurakunnan opettamisessa, usein ottavat huomioon eräitä silmiinpistäviä näkökohtia esikuvasta ja vastakuvasta juutalaisesta ja kristillisestä armotaloudesta. Mutta apostolin opin lähemmästä tarkastelemisesta huomaa, ettei hän käytä ainoastaan muutamia hajanaisia kuvauksia juutalaisesta taloudesta, vaan että hän terävällä perustelemiskyvyllänsä esittää koko juutalaisen järjestelmän Jumalan asettamaksi (jolloin hän kokonaan sivuuttaa vanhimpien perimätiedot, jotka eivät kuuluneetkaan tähän järjestelmään) ja näyttää, että se kaikissa piirteissään esikuvasi silloin alussaan olevaa kristillistä armotaloutta ja mitä selvimmin kuvasi seurakunnan kulkua evankeliumikautena, sekä osoitti sen ihanaa työtä tuhatvuotiskaute-na.

Monet arvelevat, että juutalainen ja kristillinen aika itse asiassa ovat aivan sama aika, ja että Jumala on alkanut valita kristillistä seurakuntaa aivan ihmisen ensimmäisestä olemassaolon ajasta asti. Tämä on vaikea erehdys, joka hämmentää ja estää monen totuuden oikeaa ja selvää käsittämistä. Jeesus oli kristillisen seurakunnan pää ja edelläkävijä, joka seurakunta on hänen ruumiinsa (Ef. 5:23; Kol. 1:24); niin muodoin ei kukaan ennen häntä voinut olla seurakunnan jäsenenä. Jos joku olisi käynyt hänen edellensä, ei häntä mitenkään voitaisi kutsua edelläkävijäksi. ”Taivaallista kutsumusta” tulla hänen kanssauhraajakseen ja lopulta kanssaperilliseksi hänen kanssansa ei julistettu menneinä aikoina. (Ef. 3:2,5,6) Hyvät miehet, jotka elivät ja kuolivat ennen lunnaidemme todellista maksamista kalliilla verellä, eivät tieneet ”korkeasta kutsusta”. Ja koska Jumalan lahjat ja kutsumukset ovat ansaitsemattomia suosiolahjoja, ei heille, jotka kuuluvat toisiin aikoihin, tapahdu mitään vääryyttä, kun ei samaa suosiota tarjota heille. Suosio niitä kohtaan, jotka elivät menneinä aikoina samoin kuin niitä kohtaan, jotka elävät tulevassa ajassa, oli ja on kutsumus maallisiin kunniapaikkoihin ja maalliseen ihanuuteen iankaikkisesti kestävään elämään maallisina (ihmis-) olentoina. Evankeliumiajan suosioon kutsu taivaallisiin kunniavirkoihin ja ihanuuteen, luonnon muuttamiseen inhimillisestä jumalalliseen voimaan ja valtaan taivaassa ja maan päällä, Kristuksen kanssaperillisinä ja apulaisina. Ja koska seurakunta, joka siten kutsutaan, erotetaan maailmasta ja kehitetään tänä aikana, on Jehovan aseena hänen suuren aikakaussuunni-

telmansa täydellisessä toimeenpanemisessa – suunnitelman, joka käsittää kaikkien edut, ei ainoastaan ihmiskunnan, vaan kaikkien luotujen taivaassa ja maan päällä – ovat ne valmistukset totisesti olleet ihmeellisiä, jotka tehtiin menneinä aikoina sen jäsenien kasvattamiseksi ja opettamiseksi. Eikä ole ollut vähemmän ihmeteltävä se huolenpito-kaan, jolla näitä, jotka ovat tänä aikana kutsutut Jumalan kirkkauden perillisiksi, on koulutettu, pidetty kurissa, johdettu ja suojeltu pitkällä, vaikealla, kapealla tiellä, jonka heidän Herransa ja edelläkävijänsä ensin avasi, ja jonka askeleissa heitä on neuvottu astumaan – hänen esimerkkiänsä seuraten. – 1 Piet. 2:22

Herramme käytti virka-aikansa kolme ja puoli vuotta kootakseen Israelista, kouluttaakseen ja opettaakseen niitä harvoja opetuslapsia, joiden tuli muodostaa kristityn seurakunnan sydän. Kun hän oli jättämäisillensä heidät yksin maailmaan, lupasi hän lähettää heille pyhän hengen, jonka koko aikakautena tuli johtaa seurakuntaa kaikessa totuudessa ja ilmoittaa heille tulevaiset ja pitää heillä tuoreessa muistissa, mitä hän oli opettanut – mikä lupaus alkoi toteutua helluntaina. On myös kirjoitettu, että kaikki enkelit ovat palvelevia henkiä lähetetyt niitä varten, jotka saavat autuuden periä (Hebr. 1:14), ja että Herramme pitää erityisesti huolta heistä aikakauden loppuun asti. (Matt. 28:20) Apostolien kaikki kirjoitukset ovat kirjoitetut seurakunnalle, eikä maailmalle, niin kuin eräät näyttävät ajattelevan; ne ovat täynnä erityisiä neuvoja, kehoituksia ja varoituksia, jotka ovat tarpeellisia ainoastaan pyhille, jotka tällä ajalla vaeltavat kaidalla tiellä. Ja Herramme ilmestyksen, jonka Jumala antoi hänelle, kun hän oli mennyt kunniaan sisälle, lähetti hän ja osoitti [osoitti – esitti merkeissä, vertauskuvissa, jne.] seurakunnallensa palvelijansa Johanneksen kautta. (Ilm. 1:1) Meille sanotaan myös, että ne ennustukset, joita pyhät miehet ennen muinoin ilmoittivat, eivät olleet heitä itseään varten eivätkä myöskään muille heidän aikansa, vaan yksinomaan kristillisen seurakunnan opettamiseksi. – 1 Piet. 1:12

Tässä luvussa aiomme näyttää, että koko juutalainen kansa, koko tänä aikana, itsensä tietämättä toimi Jumalan johdon alla, antaakseen meidän opetukseksemme esikuvan koko pelastussuunnitelmasta sen kaikissa osissa, niin kuin juuri äskettäin näimme sen riemuvuosien osoittavan suunnitelman täyttymistä maan kaikkien sukukuntien siunaamisessa.

Käyttämällä hyväksemme totuuden varasto-aitan tavaroita, joita on niin runsaasti varattu seurakunnan hyväksi, ravitsee Jumalan henki meitä ja johtaa meitä vähitellen lähemmäksi ja yhä täydellisempään käsitykseen hänen suunnitelmastansa siinä määrässä ja niin pian kuin tämä tieto on meille tarpeellinen. Ja tästä suuresta varastoaitasta antaa Jumala nyt meille paljon erityistä valoa ja erityistä ravintoa, joka meille juuri nyt on tarpeenvaatimaa tänä ”elonkorjuun aikana”, ajan päättyessä. Koska Jumala sellaisella tavalla on hellinyt ja runsaasti pitänyt huolta kristillisestä seurakunnasta, enemmän kuin kaikista muista ihmisistä menneinä ja tulevina aikoina, miten tärkeä mahtaneekaan hänen mielestään tämä tieto olla meille, ja miten innokkaasti meidän onkaan käytettävä sitä hyväksemme.

Vaikkemme tässä luvussa tahi tässä osassa aio yksityiskohtaisesti tutkistella esikuvallisia piirteitä Jumalan menettelytavasta Israelin kanssa, niin kuin se esitettiin todistuksen

majassa ja temppelissä, jumalanpalvelustoimituksissa ja uhreissa ym. kehotamme nyt lukijaa tarkkaavasti huomaamaan muutamia erittäin selviä ja silmiinpistäviä yhtäläisyyksiä juutalaisen ja kristillisen armotalouden välillä esikuvana ja vastakuvana; sillä kaikkea sitä, mitä seurakunta todellisuudessa kokee ja toimii, esikuvattiin juutalaisessa seurakunnassa. Ja monet näistä vastaavista piirteistä ovat rinnakkaisia ei ainoastaan luonteensa puolesta vaan myös verrannolliset aikaankin nähden. Heidän kansallishistoriassansakin ja monen tähän kansaan kuuluvan yksityisenkin elämässä löydämme yhtäläisyyksiä, joihin Raamattu viittaa. Toisia näistä ovat kristilliset ajattelijat aikoja sitten huomanneet, mutta toiset ovat jääneet kokonaan sivuutetuiksi. Tässä avautuu meille ihana ja hedelmällinen kenttä ajatukselle ja tutkimukselle.

Paavali kutsuu juutalaista seurakuntaa ”luonnolliseksi Israeliksi” ja kristittyä seurakuntaa ”Jumalan Israeliksi”. (1 Kor. 10:18; Gal. 6:16) Voimme sen tähden oikeudemmukaisesti nimittää näitä luonnolliseksi Israeliksi ja henkiseksi Israeliksi. Apostoli huomauttaa myös henkisen huoneen korkeammasta tasosta, kun hän kertoo luonnollisen Israelin huoneen [perheen] olevan palvelijain ja henkisen Israelin olevan lasten huoneen. (Hebr. 3:5,6; Room. 8:14) Luonnollisen huonekunnan jäsenet olivat henkisen huonekunnan kunnioitettuja palvelijoita eri tavoilla, mutta pääasiallisesti siinä, että he tietämättään, Jumalan johdolla, kuvaannollisella tavalla kuvasivat henkisiä asioita, jotka, jos niitä oikein tutkitaan ja huomataan, ovat suureksi siunaukseksi ja valaistukseksi lasten huonekunnalle.

Molemmissa tapauksissa on, Jumalan kannalta katsoen, löytynyt sekä nimi-Israel että todellinen Israel, vaikka ne ihmisten silmissä ovat näyttäneetkin samalta; nimi- ja todellisia jäseniä ei ole voitu selvästi erottaa ennen kuin heidän aikansa lopussa eli elonkorjuuajassa, jolloin se totuus, jonka aika silloin on tullut ja joka silloin tuodaan päivänvaloon, toimittaa erottamisen ja ilmaisee ketkä ovat todellisia, ketkä kuuluvat ainoastaan nimi-Israeliin. Luonnollisesta huoneesta sanoo Paavali: ”Eivät kaikki ne, jotka polveutuvat Israelista [ovat sen nimisiä], ole silti Israel.” (Room. 9:6); ja Herramme antaa tunnustuksen samalle ajatukselle, kun hän Natanaelista sanoi: ”Katso, todella israelilainen, jossa ei ole vilppiä”, ja myös, kun hän elonkorjuuajalla erotti todelliset nimi-Israelista ja nimitti edellisiä arvokkaaksi vehnäksi ja jälkimmäisiä ainoastaan ruumeniksi – vaikka; suhteellisesti, vehnää oli ainoastaan kourallinen ja ruumenet käsittävät melkein kaikki, jotka kuuluivat siihen kansaan. Samanlaisessa tapauksessa ja samanlaisella kuvauksella esitetään henkisen Israelin nimi- ja todellisia jäseniä evankeliumikautena; ja heidän erottamisensa tapahtuu myös elonkorjuussa, evankeliumikauden lopulla. Silloin erotetaan ainoastaan vehnä, suhteellisesti pieni luku, ”pieni lauma” – henkisen nimi-Israelin suurista joukoista, kun taas suuri enemmistö, joka on lusteita eikä oikeata vehnää, hyljätään arvottomana parhaimmalle suosiolle, johon he olivat kutsutut, eikä heitä lasketa Herran jalokivien joukkoon. – Room. 9:27; 11:5; Luuk. 12:32; Matt. 3:12; 13:24-40

Luonnollisen Israelin pää oli Jaakob, lisänimellä Israel (ruhtinas); ja hän perusti kahdentoista poikansa kautta sen huoneen, joka kantoi hänen nimeään, Jaakobin huoneen, Israelin huoneen. Niin on henkisen huoneenkin laita. Sen perustaja, Kristus, perusti sen kahdentoista apostolinsa kautta; ja tämä huone kantaa myös perustajansa

nimeä – Kristuksen seurakunta. Aikaan nähden kutsui Jumala luonnollisen Israelin ensin, mutta niitä tulee suosioon ja toteutumisen aikaan nähden, tulee henkinen Israel ensimmäiseksi. Siten tulevat ensimmäiset viimeisiksi ja viimeiset ensimmäisiksi. (Luuk. 13:30) Raamattu osoittaa selvästi näitä kahta Israelin huonetta, toinen on Aabrahamin luonnollista siementä, toinen Jehovan – taivaallisen Isän – henkistä siementä, jota Isää Aabraham esikuvasi.

Toiset tulevat sokeiksi tärkeille totuuksille sen kautta, että otaksuvat nimityksen ”molemmat Israelin huoneet”, tarkoittavan luonnollisen Israelin molempia osastoja, maan jakamisen jälkeen, Salomonin pojan, Rehabeamin päivinä. Sellaisia tarvitsee ainoastaan muistuttaa siitä, että Baabelin vankeuden jälkeen, ennalleenasetettiin Palestiinaan kaikki israelilaiset, kaikista heimoista, jotka silloin olivat vankeina koko Meedo-Persialaisessa maailmanvaltakunnassa, siihen luettuna Syyria eli Babylon. Kaikki saivat vapauden palata omaan maahansa, jos niin tahtoivat. (Esa 1:1-4) Monet uskollisista israelilaisista, kaikista heimoista, jotka pitivät arvossa Jumalan lupauksia pyhän maan ja pyhän kaupungin yhteydessä, palasivat eri kaupunkeihin Palestiinassa. Juudaan heimo, pääheimo, jolla on kuninkaan virka, ja jonka alueella Jerusalem, pääkaupunki, sijaitsi, otti tietysti johtavalla tavalla osaa sen ennalleen rakentamiseen; mutta tämän Baabelista palaamisen jälkeen ei Israel enää ollut jaettu kansa, vaan asui yhdessä kuten alusta, yhtenä ainoana kansana ja oli tunnettu samalla alkuperäisellä Israel nimellä. – Katso Neh. 11:1,20; Esa 2:70

Tästä huomautetaan uudelleen Uudessa testamentissa. Herra ja apostolit puhuvat luonnollisesta Israelista niin kuin yhdestä kokonaisuudesta. Paavali sanoo, että Israel tavoitelti, mutta että ainoastaan ”jäännös” huomattiin arvolliseksi. (Room. 10:1-3; 9:27; 11:5-12,20-25; Apt. 26:7) Herra sanoi, että hän oli ”lähetetty [kaikkien, yhden ja saman] Israelin huoneen kadonneiden lammasten luokse”; mutta koska hän ei tahtonut sallia opetuslastensa mennä Palestiinan ulkopuolelle etsimään heitä (Matt. 10:5,6; 15:24), on selvää, että ne, jotka elivät Palestiinassa, edustivat koko Israelia. Pietarikin puhuu luonnollisesta Israelista yhtenä huoneena; ja puhuessaan Israelin kansalle Jerusalemissa, sanoi hän: ”Tietäköön siis koko Israelin huone”, jne. Jaakob puhuu myös kahdestatoista sukukunnasta yhtenä kansana. (Apt. 2:36; Jaak. 1:1) Monet kaikista heimoista asuivat Palestiinassa ja monet kaikista heimoista asuivat ympärillä olevien kansojen keskuudessa. Niinpä tapasi Paavali israelilaisia, joille hän saarnasi, melkein jokaisessa kaupungissa, jossa hän kävi Vähä-Aasiassa ja Italiassa, mutta heitä pidettiin aina samana kansana; ainoa toinen Israel oli henkinen Israel.

Jumala teki erityisiä liittoja eli lupauksia näille molemmille Israelin huoneille. Kaikki lupaukset luonnolliselle huoneelle olivat maallisia, kaikkien lupauksien henkiselle huoneelle ollessa taivaallisia. Vaikka lupaukset luonnolliselle Israelille olivat (ja vielä ovat) suurenmoisia ja kallisarvoisia, tunnetaan lupaukset henkiselle Israelille ”parempien lupauksien” ja ”suurempien ja kallisarvoisempien lupauksien nimellä.” (Hebr. 8:6; 2 Piet. 1:4) Luonnolliselle huoneelle sanottiin: ”Jos te nyt minun ääneni kuulette ja pidätte minun liittoni, niin olette minulle kallis omaisuus, kalliimpi kaikkia muita kansoja, sillä koko maa on minun; ja olette minulle papillinen valtakunta ja pyhä, kansa.” Ja vaikka koko Israel vastasi ja sanoi: ”Kaikki mitä Herra puhunut on, me tahdomme tehdä”

(2 Moos. 19:5-8), eikä sittemmin pitänytkään liittoansa, tulevat kumminkin uskolliset heistä, jotka vakavasti ahkerointsivat heikkoudessaan pitää sitä, ”päämiehiksi [ruhtinaiksi] kaikkeen maailmaan”, Jumalan valtakunnan mallisen puolen jäseninä. — Katso 1. osa, luku 14.

Henkiselle huoneelle sitä vastoin kuuluu: ”Rakentukaa itsekin hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi uhraamaan hengellisiä¹ uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia ... Te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, hänen omaisuudekseen tullut kansa, julistaaksenne sen täydellisyyksiä, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valoosa; te, jotka ennen ette olleet mikään kansa, mutta nyt olette Jumalan kansa.” — 1 Piet. 2:5,9,10

Luonnollisella Israelilla oli, Jumalan määräyksestä, käsillä tehty todistuksen maja, joka itsessään, sekä kaikissa jumalanpalveluksissaan oli esikuvallinen. (Hebr. 9:1,2,9,10) Mutta henkisellä Israelilla on ”oikea [vastakuvallinen] maja, jonka on rakentanut Herra eikä ihminen.” (Hebr. 8:2) Esikuvallisen majan palvelukseen oli määrätty esikuvallinen papisto, jonka päänä oli Aaron, joka kantoi esille esikuvallisia uhreja esikuvallisen kansan synneistä ja toimitti esikuvallisen eli vanhurskauttamisen vuosittain. Vastakuvallisella majalla on oma papistonsa, joka kantaa esille parempia uhreja (Hebr. 9:23), jotka todellisesti ja ainaiseksi ottavat pois maailman synnit. Ja Herramme Jeesus on tämän papiston pääpappi — tunnustuksemme [eli järjestyksemme] Ylimmäinen pappi — ja seurakunnan jäsenet, jotka ovat hänen ruumiinsa, ovat alipappeja. Koko nimiseurakunta ei ole tätä papistoa — vaan totinen seurakunta, uskolliset Kristuksessa Jeesuksessa, jotka seuraavat suuren Ylimmäisen pappimme jälkiä uhraamisessa.

Toinen, silmiinpistävä piirre tästä Raamatusta huomautetusta vastaavaisuudesta esikuvana ja vastakuvana on, että molemmat Israelin huoneet (luonnollinen ja henkinen) vietiin vankeuteen Baabeliin. Tämä tulee selvemmin näkyviin, kun seuraavassa luvussa ennätämme tarkastamaan ”suurta Baabelia, joka on porttojen äiti.” (Ilm. 17:5,6) Tässä kiinnitämme vaan huomionamme vastakuviin. Luonnollinen Israel vietiin vankeuteen kirjaimelliseen Baabeliin, joka oli rakennettu kirjaimellisen Euftrat virran varrelle, kun sitä vastoin evankeliumikauden salaperäinen eli vertauskuvallinen Baabel, joka vei vankeuteen henkisen Israelin, kuvataan sijaitsevan salaperäisen Euftratin varrella. Esikuvassa tulivat temppelin kultaiset astiat poisviedyiksi sananmukaiseen Baabeliin ja hävitetyiksi siellä; vastakuvassa tulivat kallisarvoiset, jumalalliset (kultaiset) totuudet, jotka kuuluvat totisen temppelin, seurakunnan palvelukseen (1 Kor. 3:16,17; Ilm. 3:12) muutetuiksi kauas pois paikaltaan salaperäisen Baabelin väärentäminä ja väärän sovittamina. Niin kuin kirjaimellinen Baabel oli rakennettu Euftrat virran varrelle, joka oli sen rikkauden ja varallisuuden varsinainen avustaja, ja jonka kukistuminen tapahtui virran veden poisjohtamisen kautta, samalla tavalla salaperäinen Baabelkin sijaitsee monien vesien (kansojen ja kansakuntien) keskuudessa, on niiden kannattama, ja se kukistuu ennustuksien mukaisesti sen kautta, että tuki ja kannatus, kansa, johdetaan pois sen yhteydestä. — Ilm. 16:12

¹ Sana *hengellisiä*, uhreja-sanan edessä tässä tekstissä (jae 5) ei ole vanhimmassa kreikkalaisessa käsikirjoituksessa — siinäilaisessa. Että niin ollen onkin oikein, on aivan selvää, kun ajattelemme, ettei henkisiä asioita uhrata, vaan maalliset eli inhimilliset etuoikeudet, oikeudet jne.

RINNAKKAISIA AIKOJA

Varjon ja todellisuuden — esikuvan ja vastakuvan välillä

Nyt tulemme tämän esikuvallisen vastaavaisuuden ihmeellisimpään piirtoon, nim. ajankysymykseen, joka jokaisessa kohdassaan todistaa ja vahvistaa ne vuosiluvut, joita riemuvuodet, ajanlasku ja ennustettu pakana-aikain päättyminen ilmoittavat. Ja juuri siitä erityisestä syystä käsitellään tätä ainetta tässä, jotta tämän ihmeellisen rinnakkaisuuden vakuuttavuus lisäisi ja vahvistaisi Jumalan lasten uskoa aikakysymykseen hänen suunnitelmassaan, jota varten se ilmeisesti oli tarkoitettu. — Hebr. 9:9,23; 10:1

Kaikista ennustuksista ja ajantodistuksista ei mikään ole niin silmiinpistävä ja vakuuttava kuin tämä. Mitä se opettaa, on hämmästyttävää oman yksinkertaisuutensa tähden, ja vakuuttaa se nöyrien sydämiä. Ei siinä kyllin, että luonnollinen Israel kaikkine uskonnollisine menoineen oli esikuvallinen, vaan oli juutalainen aika esikuva evankeliumiajasta. Ne ovat aivan yhtä pitkät ja vastaavat toisiansa; niin että, jos me näemme ja käsitämme juutalaisen ajan, sen pituuden ja erikoisuudet sen elonkorjuussa eli lopulla, saatamme tietää evankeliumikauden, sen vastakuvan, tarkan pituuden ja voimme ymmärtää, mitä ja milloin meidän on odotettava evankeliumikauden elonkorjuussa. Mutta koettakaamme nyt osoittaa tämä; sillä vaikka voisimmekin yleisten periaatteiden takia pitää tämän varmana ja sanoa, että koska eri tapauksilla juutalaisessa ajassa on vastaavaisuutensa evankeliumiajassa, pitäisi olla aikaankin nähden samalla lailla, niin ei Jumala kumminkaan ole jättänyt meitä otaksumaan tätä, vaan on hän selvästi, vaikka välillisesti, ilmoittanut tämän meille.

Paavali sanoo meille, että Jumala sulki luonnollisen huoneen suosioista henkisen huoneen valitsemisen aikana; ja että kun henkinen huone on tullut kokonaan valituksi, palaa Jumalan suosio luonnolliselle huoneelle. Hän sanoo: ”Sillä minä tahdon veljet [seurakunnan eli henkisen huoneen veljet] — jottette olisi itse mielestänne viisaita — ilmaista teille tämän salaisuuden, että [luonnollista, lihallista] Israelia on osaksi kohdannut paatumus, joka on kestävä kunnes pakanat täysilukuisina² ovat tulleet Jumalan valtakuntaan; niinkuin on kirjoitettu: [Luvattu] Pelastaja on tuleva Siionista [joka on Kristushenkilö — Herramme, pää, ja jäännös eli harvat uskolliset molemmista nimi-Israelin huoneista, jotka muodostavat hänen ruumiinsa, seurakunnan], hän on poistava kaiken jumalattomuuden Jaakobista. Ja sillä tavoin on koko Israel pelastuva (sillä tämä on oleva minun liittoni heidän kanssaan), kun minä otan pois heidän syntinsä. Evankeliumiin nähden [korkeaan kutsuun nähden tänä aikana] he kyllä ovat vihollisia [hyljättyjä] teidän tähtenne [jotta teillä olisi etuoikeus ja perisitte parhaimmat lupauksien henkiset osat]; mutta valintaan nähden [jonka kautta he tulivat valituiksi saamaan erityisiä maallisia suosionosoituksia Jumalalta, jotka olivat luvatut heidän isälleen Aabrahamille, ja hänen luonnolliselle siemenelleen], ovat he rakastettuja isien tähden; sillä armolahjojaan ja

2 Tätä lausetta ”pakanat täysilukuisina”, ei ole sekoitettava aikaisemmin esiintyneeseen ”pakanain aikoihin”. Pakanain ajat on se ajanjakso, jonka aikana pakanain, niin kuin on näytetty, on sallittu hallita maailmaa, kun taas ”pakanat täysilukuisina” tarkoittaa täyttä lukua, joka tulee valittavaksi pakanoista täydentämään evankeliumiseurakuntaa — joka ”jäännöksen” kanssa, joka on valittu israelilaisista (apostolit siihen luettuina), muodostaa Kristuksen seurakunnan, pyhän kansan, kuninkaallisen papiston, Jumalan valtakunnan, jolle maan valtakunnat ja vallat annetaan.

kutsumistansa Jumala ei kadu.” On varmaa, että mitä Jumala on luvannut, se täytetään. Tietäen lopun alun pitäen, ei Jehova milloinkaan tehnyt sellaista liittoa, joka hänen olisi tarvinnut tai jonka hän olisi tahtonut rikkoa.

Tässä ennustuksessa antaa apostoli meille viittauksen evankeliumikauden pituudesta näyttämällä, että se alkoi luonnollisen Israelin hylkäämisellä ja että se päättyy sen ennalleen asettamisella suosioon. Jos yhdistämme Paavalin ja Pietarin lausunnot (Room. 11:27 ja Apt. 3:19,20) saamme nähdä, että aika suosion palaamiselle Israelille on ennalleenasettamisaikojen alkupuolella, Herramme toisessa tulemisessa. Paavali sanoo, että suosion palaaminen Israelille tapahtuu, kun Jumala ottaa pois heidän syntinsä, jonka Pietari sanoo hänen tekevän virvoituksen — eli ennalleenasettamisen aikoina, jotka tulevat silloin, kun Herramme tulee toistamiseen, kun eivät taivaat enää kauemmin pidätä häntä.

Vuosiluvun Herramme toiselle tulemiselle ja ennalleenasettamisaikojen alkamiselle olemme jo näyttäneet olevan 1874. Meidän on sen tähden odotettava näkevämme merkkejä Jumalan suosionpalaamisesta luonnolliselle Israelille, kohta vuoden 1874 jälkeen, ensimmäisenä kohtana ennalleenasettamistyöstä. Ja toden totta me olemme nähneet suosion alkaneen palata heille. Jokainen uusi esimerkki Israelin sokeuden poistamisesta ja Jumalan suosion palaamisesta heille on, katsottuna apostolisen sanan valossa, uusi todistus siitä, että evankeliumikausi on loppumaisillaan, ja että ”pieni lauma” on melkein täysilukuinen. Mutta meillä on vielä sen lisäksi todistuksia, jotka ilmaisevat tarkan vuosiluvun, jolloin suosio palaa Israelille. Olemme nähneet ainoastaan niin paljon, että ajanmäärä luonnollisen Israelin hyljätylle tilalle, on erityisen suosion määrä muille. Sinä aikana on tarkoituksena kutsua toisia (pakanoita) kanssaperilliseksi Kristuksen kanssa. Tämä kutsu päättyy ennalleenasettamisaikojen alassa; mutta ei kuitenkaan (kuten toiset ennustukset osoittavat) heti tämän ajan alettua.

Mutta pysähdy hetkiseksi — älköön mitään väärinkäsitystä syntykö tästä kohdasta; kun kutsu korkeaan etuoikeuteen saada tulla seurakunnan jäseneksi, Kristuksen morsiameksi ja kanssaperilliseksi lakkaa, ei sillä suinkaan ole sanottu, että on varmaa, että kaikki, jotka ovat saaneet kutsun, sen tähden olisivat arvollisia tullakseen valituiksi; ”sillä monta on kutsuttu, mutta harvat valitut.” Koska ainoastaan harvat täyttävät kutsumuksen ehdot. Eikä se myöskään sisällä, ettei muita armonetuuksia tarjottaisi niille, jotka eivät enää sen jälkeen saa korkeaa kutsua. Asia on niin, että kun tämä ”korkea kutsu” lakkaa, niin se on siksi, että aikakausi suunnitelman suuri Perustaja on saanut melkein valmiiksi sen osan suunnitelmastaan, joka oli aiottu suoritettavaksi evankeliumikautena — nim. evankeliumiseurakunnan, Kristuksen morsiamen, valitsemisen. Kaikkia ihmisiä ei kutsuttu tähän korkeaan kunniaan. Erityisesti ilmoitetaan meille, että Jumalan aikomus oli valita tätä tarkoitusta varten ainoastaan rajoitettu määrä, ”pieni lauma”, verrattuna ihmissuvun joukkoihin. Kun kylliksi monta on kutsuttu ja kutsumisen aika menee umpeen, eikä enää ole soveliasta pidentää tätä kutsua toisiin, on yhä mahdollista niille, jotka jo ovat kutsutut ja jotka ovat ottaneet kutsun vastaan, tehdä kutsumuksensa ja valitsemisensa lujaksi, uskollisesti vaarinottamalla liittonsa, joka sisältää kokonaisen vihkiytymisen Jumalalle kuolemaan asti; ja heillä on myös yhä edelleen mahdollisuuksia epäonnistuaakseenkin tässä.

Tämä kutsu, joka välttämättömästi päättyy, kun tarpeellinen määrä on tullut kutsutuksi, josta suosittu ”pieni lauma”, ”Kristuksen ruumis” täydennetään, ei likimainkaan ole Jumalan rakkauden, suosion ja kutsumisen rajana. Sen päättyminen sulkee ainoastaan taivaallisen eli ”korkean kutsun”. Sillä kun tämä kutsu päättyy, kun tämä ovi tilaisuuteen ja suosioon suljetaan, alkaa toinen ovi aueta – ovi mahdollisuuteen ja tilaisuuteen astua pyhyiden tielle, ja sillä kulkea eteenpäin – ei Jumalalliseen luontoon, johon evankeliumiseurakunta kutsuttiin, vaan iankaikkisesti kestävään elämään ja täydellisyyteen ihmisinä. – Katso 1. osa, lukuja 10 ja 11.

Mutta me tahdomme nyt käsitellä tarkkaa vuosilukua suosion palaamiselle Israelille, mikä näyttää tarkan ajan taivaallisen kutsun päättymiselle – minkä vuosiluvun jälkeen Israel alkaa vähitellen nähdä ja saada todistuksia yhä suuremmassa määrässä Jumalan suosion palaamisesta, ja mistä vuosiluvusta myös Jumalan kutsu taivaallisiin kunniapaikkoihin lakkaa, ja ainoastaan ne, jotka jo ovat kutsutut, omaavat etuoikeuden tämän palkinnon voittamiseen uskollisuutensa kautta elämän loppuun asti.

Jumala kutsui luonnollisen Israelin, henkisen Israelin lailla olemaan hänen erityisenä aarteenaan kaikkien muiden kansojen edellä (toinen on maallinen aarre ja esikuva toisesta, joka on taivaallinen aarre). Erotettuna maailmasta saivat he Jumalalta ottaa vastaan erityistä suosiota kahdeksantoistasataaneljäkymmentäviisi (1845) vuotta. Tämä ajanjakso alkoi heidän kansallisen elämänsä alkamisella, Jaakobin, viimeisen patriarkan, kuoltua, jolloin heidät vasta tunnustettiin kansaksi ja nimitettiin ”Israelin kahdeksitoista sukukunnaksi”, joka oli kansallisnimitys. Katso 1 Moos. 49:28; 46:3; 5 Moos. 26:5. Nämä kahdeksantoistasataaneljäkymmentäviisi kansallisen elämän ja suosion vuotta päättyivät, kun he hylkäsivät Messiaan – vuonna 33 – kun hän, viisi päivää ennen ristiinnaulitsemistaan, esiintyi heille heidän kuninkaanaan ja kun eivät ottaneet häntä vastaan, selitti: ”Teidän huoneenne jää teille autioksi.” (Matt. 23:38) Tämä, heidän suosionsa loppu, jolloin heidän lankeemuksensa aika alkoi, jatkuen kolmekymmentäseitsemän vuotta (37), päättyi vuonna 70, heidän kansallisen yhteiskuntajärjestelmänsä samoin kuin heidän kaupunkinsa, temppelinsä jne. täydellisellä hävittämisellä. Huomattava on kumminkin, että Jumala antoi suosionsa jatkoa tämän kansan yksityisille senkin jälkeen kun kansa kansana oli tullut ”poishakatuksi”; sillä evankeliumin kutsu oli rajoitettu tämän kansan yksityisiin jäseniin kolmen ja puolen vuoden aikana helluntain jälkeen, Kristuksen kuoleman jälkeen – saavuttamatta edes Korneliusta, ensimmäistä pakanoista, joka tuli tämän suosion kohteeksi (Apt. 10), ennen kuin tämä aika oli kulunut. Tähän päättyivät täydelleen nämä seitsemänkymmentä suosion viikkoa, jotka Danielin kautta olivat luvattut, niin kuin oli kirjoitettu: ”Ja hän on vahvistava liiton monelle yhdessä viikossa.” (Dan. 9:27) Tämä seitsemäskymmenes vuosiviikko alkoi Herramme kasteesta; hänen ristiinnaulitsemisensa osoitti, niin kuin oli ennustettu, sen keskikohtaa, ja suosio rajoitettiin luonnolliselle Israelille sen loppuun asti.

Tämän kansallisen suosion pitkänä aikakautena (1845 vuoden kuluessa), jolla ajalla toiset kansat syrjäytettiin, sai Israel sekä kuritusta että siunauksia. Mutta rangaistuksetkin heidän synneistänsä olivat todistuksia ja osia Jumalan isällisestä huolenpidosta heitä kohtaan. Hän lähetti heille hätää ja salli heidän usein joutua vankeuteen, kun he unohtivat hänet eivätkä totelleet häntä; mutta kun he katuivat ja huusivat Herran puoleen, kuuli

hän heitä aina ja vapautti heidät. Tämän kansan koko historia, sellaisena kuin sen kertovat toinen Mooseksen kirja, Joosuan kirja, Tuomarit, Aikakirjat ja Samuel, todistaa, ettei Jumala kauan kätkenyt kasvojansa heiltä, ja että hänen korvansa aina oli avoinna heidän katumushuudoillensa – siihen päivään asti, kun heidän huoneensa jätettiin heille autioksi. Ja silloinkin antoi Jumala heille anteeksi entistä enemmän, lähettämällä heille kauan luvattun Messiaan, Pelastajan, oman Poikansa persoonassa, meidän Herrassamme. Tämän kansan sopimattomuus olemaan kauemmin hänen erityisenä aarteenaan tai missään suhteessa edustamaan Jumalan valtakuntaa maan päällä, ilmeni siinä, että he hylkäsivät tuon pyhän, viattoman ja tahrattoman, sekä siinä, että he toivoivat sen sijaan saavansa murhaajan vapautetuksi.

Siten tuli, heidän sopimattomuutensa vuoksi, heidän suurimman suosionsa aika heidän hylkäämisensä ja heidän suosioista lankeamisensa ajaksi. Ja tuo suurin suosio päästä kanssaperilliseksi Messiaan kanssa, jonka Israel, lukuun ottamatta ”jäännöstä”, (Jes. 1:9; 10:22,23; Room. 9:28,29; 11:5) täten kadotti sokeutensa ja sydämensä kovuuden tähden, tarjottiin uskovaisille pakanoille; ei pakanallisille kansoille, vaan jokaisen kansan vanhurskautetuille uskovaisille – vaikka suosio alussa, eli kolmen ja puolen vuoden aikana, rajoitettiin yksinomaan uskovaisille Israelin kansasta. Koska he kansana olivat kansallisennakkoluulojen sokaisemia, menee suuri palkinto, joka tarjottiin heille ensin, mutta johon he olivat arvottomia, pyhälle kansalle, omaisuuskansalle, johon kuuluu arvollinen ”jäännös” heidän kansastaan, ynnä toisia, joita on kutsuttu pakanallisista kansoista, jotka he julkeassa ylpeydessään hylkäsivät ”koirina”. Ja Jumalan luvattu suosio ei palaa heille kansana poistaakseen heidän sokeuttaan ja tuodakseen heille kansojen esikoisena maallisia siunauksia, ennen kuin ”omaisuuskansan” täysi luku on tullut kutsutuksi pakanoista, ennen kuin täysi luku pakanoita on tullut tähän korkeampaan suosioon.

Siten ei, niin kuin Paavali selitti, (Room. 11:7) luonnollinen Israel saavuttanut sitä, mitä se tavoitteli, nim. suurinta suosiota. Heidän luullessaan suurimman armon olevan maallisissa siunauksissa, ja sydämensä ylpeydessä vaatiessaan tätä suurinta suosiota luonnollisena esikoisoikeutenansa, arvelleen lisäksi töillään ansainneensa sen, kompastuivat he sokeudessaan tähän suurimpaan suosioon ja hylkäsivät sen, koska se oli otettava vastaan armona Kristuksen kautta. Niin kuin Daavid oli ennustanut, tuli heidän pöytänsä – joka oli niin runsaasti varustettu rikkailla lupauksilla ja siunauksilla, joita tarjottiin heille Kristuksen kautta – ”heille paulaksi ja ansaksi ja kompastukseksi ja kostoksi”, heidän sydämensä kovuuden tähden. (Room. 11:9,10; Ps. 69:23-29) Kristus, joka tuli lunastamaan heitä ja joka olisi korottanut heitä ihanimpaan asemaan kuin he koskaan olisivat kyenneet toivomaan tai aavistamaan, oli heidän ylpeydellensä kompastuskivi ja pahennuksenkallio. – Room. 9:32,33; Jes. 8:14

Kumminkin oli Israelin sokeus ainoastaan ”osittainen sokeus (eli paatumus)”, eikä näön täydellinen kadottaminen; sillä lain, profeettain ja apostolien todistukset olivat kaikille avoinna niin hyvin juutalaisille kuin pakanoillekin; ja evankeliumikaudenaikana on jokainen juutalainen, joka vaan on tahtonut päättäväisesti poistaa ennakkoluulojen kalvon ja nöyrästi ja kiitollisuudella ottaa vastaan Jumalan armon pakana-veljiensä tavalla, saattanut tehdä niin. Kumminkin ovat ainoastaan harvat voineet tehdä tämän;

eikä mitään suosiota anneta heille, eikä mitään erityistä toimenpidettä tehdä heidän vakuuttamiseen kansana totuudesta ja heidän ennakkoluulojensa poistamiseksi, ennen kuin täysi luku pakanoita on tullut sisälle, eli toisin sanoen, ennen kuin henkinen Israel on täysilukuinen.

Sen jälkeen kun he hylkäsivät Messiaan — sen jälkeen kun heidän huoneensa jätettiin autioksi — ei Israelilla ole ollut mitään todistuksia Jumalan suosiosta. Juutalaisten täytyy itsensäkin myöntää, että heidän kyyneleensä, huokauksensa ja rukouksensa ovat jääneet vastauksetta, ja niin kuin heidän profeettansa ennustivat: he ovat tulleet ”sanankapuheeksi” kansain keskuudessa. Vaikka Jumala ennen oli kuullut heidän rukouksensa ja katsonut heidän kyyneleihinsä ja asettanut heidät jälleen omaan maahansa ja alati suosinut heitä, niin ei hän sen jälkeen ole välittänyt heistä eikä ole osoittanut heille minkäänlaista suosiota. Siitä saakka, kun he sanoivat: ”Hänen verensä tulkoon meidän ja meidän lastemme yli”, ovat he olleet alituisen, lakkaamattoman kurituksen alaisina: heidät on hajotettu kaikkien kansojen keskuuteen ja kaikkialla on heitä vainottu niin kuin oli ennustettu. Nämä ovat tosiseikkoja, joita jokainen voi lukea historian lehdistä. Kääntykäämme nyt profeettain puoleen ja katsokaamme millä tarkkuudella nämä tosiseikat ennustettiin, ja mitä samoilla profetoilla on sanottavaa heidän tulevaisuudestaan.

Herra sanoo profeetta Jeremian kautta (16 luku), sitten kun hän oli antanut heidän tietää, kuinka he olivat hyljänneet hänet: ”Sentähden minä heidän teidät pois tästä maasta siihen maahan, jota te ette tunne, ette te eikä teidän isännekaan, ja siellä saatte palvella muita jumalia [hallitsijoita] päivät ja yöt; koska en minä anna teille armoa.” (jakeet 9-13) Tämä aika tuli, kun he hylkäsivät Messiaan. Miten sananmukaisesti tämä uhkaus on tullut täytetyksi, sitä voivat kaikki arvostella, ja heidän täytyy itsensäkin myöntää se. Tämä ennustus ei voi tarkoittaa mitään heidän entisistä vaikeuksistaan naapurikansojen — syyrialalaisten, babylonialaisten ym. keskuudessa. Sellaisen otaksuman estävät sanat: ”Maahan, jota te ette tunne, ette te, eikä teidän isänne.” Aabraham tuli Kaldean Urista — Babylonista — ja Jaakob Syyriasta. (5 Moos. 26:5) Heidän hajottamisensa kaikkien kansojen keskuuteen heidän 1845 vuotisen suosionsa lopulla — eikä mikään muu heidän vankeuksistaan sovi näihin selviin sanoihin — maahan, josta ette te, eikä teidän isänne mitään tiedä. Siis ilmenee tästä, sen yhteydessä, ettei heille mitään suosiota osoitettaisi, että tämä ennustus aivan varmasti tarkoittaa Israelin nykyistä hajaantumista kaikkien kansojen keskuuteen.

Mutta vaikka Jumala erotti heidät kaikesta suosiosta vähäksi aikaa, ei hän kumminkaan jätä heitä tähän hyljättyyn tilaan ainaiseksi, vaan sanoo — Jer. 16:14,15: ”Katso päivät tulevat, sanoo Herra, ettei enää sanota: ’Niin totta kuin Herra elää, joka toi Israelin lapset Egyptin maasta’, vaan: ’Niin totta kuin Herra elää, joka toi Israelin lapset pohjan maasta [Venäjältä, jossa melkein puolet hebrealaisesta rodusta asuu], ja kaikista maakunnista, joihin hän oli heidät ajanut.’ Sillä minä palautan heidät omalle maallensa, jonka minä annoin heidän isillensä.”

Voisimme tuoda esille monen monta paikkaa profetoista ja apostoleilta Jumalan suosion lopullisesta palaamisesta Jaakobille eli luonnolliselle Israelille, sitten kun täysi luku pakanoista, joita tarvitaan ”Kristuksen ruumiiseen” on valittu, mutta etsivä lukija

saattaa itsekin etsiä näitä paikkoja konkordanssin eli rinnakkaisteksti-Raamatun avulla. Jaakobin lausunto, Apt. 15:14-16 ja Paavalin lausunto Room. 11:26 ovat paikkoja Uudessa testamentissa, jotka hyvästi puhuvat tästä suosion ennalleenasettamisesta Israelille. Mutta ensin on heidän tyhjennettävä kurituksensa pohjasakka; ja tämä lausutaan tässä ihmeellisessä ennustuksessa seuraavalla tavalla (Jer. 16:18): ”Minä koston heille ensin (ennen kuin suosio tulee) kaksinkertaisesti heidän rikoksensa ja syntinsä.” Se hebrealainen sana, joka tässä on käännetty sanalla ”kaksinkertaisesti”, on *mishneh* ja merkitsee toista osaa, toistamista. Näin ymmärrettynä merkitsevät profeetan sanat, että se aika, joka kuluisi heidän hylkäämisestänsä siihen asti kun heidät jälleen otettaisiin suosioon, olisi sen ajan toistaminen eli kaksinkertaistuttaminen, jona he olivat nauttineet suosiota entisen historiansa aikana.

Niin kuin näkyy alla olevasta taulusta, oli heidän suosionsa aikakausi, heidän kansallisen olemassaolonsa alkamisesta Jaakobin kuoltua heidän suosionsa loppumiseen Kristuksen kuolemassa v. 33 jKr. tuhatkahdeksansataaneljäkymmentäviisi (1845) vuotta; ja silloin alkoi heidän ”kaksinkertaisensa” (*mishnehnsa*) – tämän ajanjakson toistaminen eli kaksinkertaistuttaminen, tuhatkahdeksansataaneljäkymmentäviisi (1845) vuotta ilman suosiota. Tuhatkahdeksansataaneljäkymmentäviisi vuotta vuodesta 33 jKr. näyttää vuoden 1878 olevan epäsuosionajan loppuvuoden. V. 33 + 1845 = 1878.

“MOLEMMAT ISRAELIN HUONEET”
– RINNAKKAISAIKOJA –

		B.C. 1813	A.D. 33			
SUOSIO JUUTALAISILLE, VALTAKUNNAN ODOTUS 1845 + 3 1/2 VUOTTA	JAAKOBIN, LISÄNIMELTÄ ISRAEL, JÄLKEILÄISTEN KANSALLISEN OLEMASSAOLON AIKAKAUSI LASKETTUNA PATRIARKKA JAAKOBIN KUOLEMASTA			SUOSIO KRISTITTYILLE, VALTAKUNNAN ODOTUS JUUTALAISETEN ”KAKSINKERTAISEN” AIKANA DURING JEWISH ”DOUBLE” 1845 + 3 1/2 VUOTTA		
	KUNINGAS + + TULI	A.D. 29	A.D. 1874		KRISTITTYJEN SUOSION AJANJAKSO JA KORKEA KUTSU USKOVAINLLE LASKETTUNA MESSIAAN KUOLEMASTA BAABELIN HYLKÄÄMISEEN JA LANKEAMISEEN	
	ISRAEL LANKEAA KOSTON PÄIVÄT LUUK. 21:22 HÄDÄN AIKA JA LOPULLINEN KUKISTUMINEN	A.D. 33	A.D. 1878		KUNINGAS + + TULI	
	70:s VIIKKO 3 1/2 + 3 1/2 + 33 = 40 VUOTTA	A.D. 36	A.D. 1881		BAABEL LANKEAA KOSTON PÄIVÄT DAN. 12:1 ”AHDISTUKSEN AIKA, JONKA KALTAISTA EI OLE OLLUT SITTÄ SAAKKA, KUN KANSOJA ON OLLUT”	KRISTILLINEN ELONKORJUU 3 1/2 + 3 1/2 + 33 = 40 VUOTTA
SUOSIO JUUTALAISILLE, VALTAKUNNAN ODOTUS 1845 + 3 1/2 VUOTTA		A.D. 70				

Kaikki, mikä näissä ennustuksissa koskee entisyyttä, on tullut silmiinpistävällä tavalla täytetyksi, ja voimme odottaa, että jotain merkkejä Jumalan suosion palaamisesta luonnolliselle Israelille (”Jaakobille”) näyttäytyisi vuonna tai noin vuonna 1878. Sellaisen merkin löydämmekin siinä seikassa, että juutalaisille on nyt myönnetty oikeuksia, jotka ovat olleet heiltä vuosisatoja kiellettyjä. Ja juuri tuona vuonna — vuonna 1878, kun heidän ”kaksinkertaisensa” oli täynnä ja aika oli tullut Jumalan suosion palaamiselle tälle kansalle — pidettiin ”Berliinissä suurvaltojen kokous”, jossa Lordi Beaconsfield (juutalainen) silloinen Englannin pääministeri oli sieluna ja näytteli pääosaa. Siinä Englanti otti jonkinlaisen holhousvallan Turkin aasialaisten maakuntien yli, joiden joukossa Palestiinakin on; ja Turkin hallitus muutti lakejansa vieraisiin alamaisiin nähden, joka melkoisesti paransi niiden juutalaisten tilaa, jotka silloin asuivat Palestiinassa ja avasi osaksi toisillekin tien asettumaan sinne asumaan oikeudella omistaa kiinteää omaisuutta. Sitä ennen oli juutalainen ainoastaan ”koira” muhamettilaisen hallitsijansa potkujen, tuuppimisten ja räähkäämisen esineenä ja elämän tavallisimmat oikeudet olivat häneltä kielletyt maassa, joka oli hänelle pyhä muistoinen entisyydestä ja lupauksineen tulevaisuudesta.

Samalla aikaa kuin ovi Palestiinaan tällä tavoin avattiin heille, alkoi kiivas vainoaminen Romaniassa ja Saksassa ja etenkin Venäjällä, jossa se vielä jatkuu ja on kasvamassa. Toinen toistaan seuraavien lakimääräysten kautta ovat näiden valtojen hallitukset riistäneet heiltä oikeudet ja etuoikeudet, ja sitä paitsi ovat he saaneet kärsiä joukkojen väkivaltaisuuksia, kunnes ovat olleet pakotetut muuttamaan pois suurin joukoin. Mutta tämä vainoaminen on epäilemättä myös suosiota, koska sen tarkoitus on ja on ollut pakottaa heitä luomaan katseensa Jerusalemiin ja lupauksiin, ja muistuttamaan heitä, että he ovat eräiden suurten, rikkaiden maallisten lupausten perijöitä.

Mutta meidän on muistettava, että 1878 oli ainoastaan käännekohta suosion palaamiselle luonnolliselle Israelille. Me olemme jo, tutkiessamme ”pakanain aikoja”, huomanneet, että Jerusalemiä ja sen kansaa tullaan edelleenkin talleamaan — pakanat tulevat sitä hallitsemaan ja sortamaan kunnes pakanain ajat ovat täytyneet ja niin muodoin, vaikka suosion aika jo oli tullut ja alkoi vuonna 1878, ei juutalaisia oteta täyteen suosioon ennen kuin vuoden 1915 jälkeen³. Siten tapahtuu heidän uudelleen suosioon ottamisensa vähitellen, samoin kuin heidän lankeamisensakin siitä tapahtui vähitellen. Merkillistä on myös, että nämä kaksi aikakautta, heidän lankeamisensa ja jälleenkohoamisensa ajat, ovat aivan yhtä pitkät. Lankeaminen tapahtui vähitellen kasvavalla nopeudella, kolmenkymmenen seitsemän vuoden aikana, vuodesta 33 jKr., jolloin suosio heitä kohtaan kansana lakkasi, vuoteen 70, jolloin heidän kansallinen olemassaolonsa päättyi. Maa tehtiin autioksi ja Jerusalem hävitettiin perinpohjaisesti. Historia opettaa siis heidän lankeamisensa alkamisen ja päättymisen, ennustuksen osoittaessa heidän korottamisensa alkamista ja loppumista —1878 ja 1915 — joten 37 vuoden tarkka rinnakkaisuus on huomattavissa. Tämä on lisäksi osa heidän, profeetan mainitsemasta, *mishneh'staan* (”kaksinkertaisesta ajastaan”).

Vaikka juutalaisen ja evankeliumikauden käännekohdat siten ovat selvästi osoitetut olevan 33 ja 1878 jKr., Israelin hylkäämisen ja jälleen suosioon ottamisen kautta, niin tunkevat kumminkin molemmat nämä ajat toistensa alueille. Kun siten juutalaisen aikakauden käännekohta oli saavutettu, tunkeutui se sen jälkeen loppuunsa asti silloin

3 Katso tekijän esipuhe v. 1916.

alkavan evankeliumikauden alueelle, kuten heidän suosionsa palaaminen, joka on tuhatvuotiskauden ensimmäisiä tapahtumia, käsittää evankeliumikauden lopun eli elonkorjuuajan. Kolmenkymmenenseitsemän vuoden aikana (vuodesta 33 jKr., israelilais-ten suosion lopusta kansana, vuoteen 70 jKr., heidän yhteiskuntansa täydelliseen kukistumiseen) olivat he, lukuun ottamatta uskollista jäännöstä, lankeamassa, ja uskovaiset pakanat nousemassa — juutalainen aika oli loppumassa ja evankeliumikausi alkamassa; ja kolmenkymmenenseitsemän vuoden aikana (1878 - 1915) lähenee evankeliumikausi loppuansa ja ahdistuksen aika koittaa ja tulee kristikunnan yli, lukuun ottamatta uskollista jäännöstä, samalla kuin Israelin ja kaiken kansan ennalleenasettamistyö on valmistuksen alaisena. Toisin sanoen: vuosiluvut 33 ja 1878 ilmaisevat, milloin itse kunkin uuden aikakauden työ alkoi, vaikka edellisen aikakauden elonkorjuun ja jätteiden eli kelpaamattomien hävittämisen sallittiin jatkua kolmekymmentäseitsemän vuotta molemmissa tapauksissa. Siten ovat näiden kahden armotalouden toistensa alueille tunkeutuminen samoin kuin juutalaisen ja kristillisen aikakauden pätekohdat selvästi merkityt.

Kaksipuolinen toimi kuuluu molemmille näille toistensa alueille tunkeutuville aikakausille, vanhan alas repiminen ja uuden järjestelyn eli talouden perustaminen. Ja koska juutalainen aika ja kansa olivat vaan varjoja eli esikuvia, on meidän odotettava, että tämän tulokset tulevat paljon laajaperäisemmiksi, kuin ne olivat; ja niin me saamme nähdäkin ne. Tämä kaksipuolinen työ osoitetaan profeetta Jesajan lausunnossa: ”Sillä (1) koston päivä oli mielessäni, ja (2) lunastuksen vuosi oli tullut.” — Jes. 63:4

Nämä eivät ole minkäänlaisia nerokkaasti ajateltuja vastaavaisuuksia, joita on järjestetty soveltumaan yhteen tosiseikkojen kanssa; sillä monet näistä rinnakkaisuuksista ja muista totuuksista nähtiin ennustuksista ja niistä saarnattiin, kuten yllä on esitetty, useita vuosia ennen vuotta 1878 — joka vuosi ilmoitettiin Israelin suosion palaamisen ajaksi, ennen kuin se tuli ja ennen kuin mikään tapaus oli sen siksi merkinnyt. Tämän teoksen kirjoittaja julkaisi vihkosten muodossa näitä Raamatusta tehtyjä johtopäätöksiä jo keväällä 1877.

Todistus saattoi tuskin olla vahvempi ja kumminkin salattuna tänne asti, kun aika on tullut tiedon lisääntymiselle ja viisaat [oikeassa taivaallisessa opissa] ymmärtävät. Me tiedämme tarkan vuosiluvun Israelin hylkäämiselle — niin, itse päivänkin. Me tiedämme, että heillä olisi *mishneh* eli kaksinkertainen aika, niin kuin profeetta selittää selvästi; että tämä rinnakkaisaika on tuhatkahdeksansataaneljäkymmentäviisi vuotta pitkä, ja että se päättyi v. 1878, olemme luullaksemme, selvästi osoittaneet. Ja että suosio oli tämän vuoden tunnusmerkkinä, on eittämätön tosiseikka. Ja muistakaa myös, että juuri heidän ”kaksinkertaisen” aikansa päätyttyä julkaisi professori Delitzsh hebrealaisen Uuden testamentin käännöksensä, joka jo on tuhansien juutalaisten käsissä ja herättää paljon mielenkiintoa. Ja muistakaa edelleen, että suurin kristillinen liike hebrealaisten keskuudessa apostolien päivien jälkeen, Rabinovitschin ja muiden johtamana, on parasta aikaa hereillä Venäjällä. Se alkoi melkein yhtä kauan aikaa vuoden 1878 jälkeen, jolloin Israelin ”kaksinkertainen” aika päättyi, kuin oli Israelin hylkäämisestä vuonna 33 jKr. pakanoiden herättämisen aikaan asti.

Muistelkaa nyt apostolien sanoja, jotka selvästi osoittavat, että he olivat suljetut Jumalan suosiosta ja maallisista, heille vielä kuuluvista liitoista eli lupauksista, kunnes täydellisyys eli täysi luku pakanoita on tullut sisälle – evankelisen kutsumisen loppuun asti – ja te saatte nähdä, että 1878 on syvää mielenkiintoa herättävä vuosiluku ollen yhtä tärkeä hengelliselle kuin luonnollisellekin Israelille.

Koska ei kukaan muu kuin Herramme Jeesus tuntenut lakikauden loppumisen ja evankeliumikauden alkamisen merkitystä (apostolitkin tunsivat sen ainoastaan osittain ja näkivät sen hämärästi helluntaihin asti), niin voimme nyt odottaa, että ainoastaan Kristuksen ruumis, joka on voideltu samalla hengellä, näkee selvästi evankeliumikauden päättymisen ja sen erittäin tärkeän merkityksen. Juutalaisparat, ja monet, jotka tunnustautuvat kristityiksi, eivät vielä tiedä edes siitä suuresta armotalouden muutoksesta, joka tapahtui ensimmäisessä tulemisessa – juutalaisen ajan päättymisestä ja evankeliumikauden alkamisesta.

Ja samoin on nytkin ainoastaan harvoja, jotka tietävät tai tulevat tietämään, kunnes ulkonaiset merkit todistavat sen heidän luonnollisille silmillensä, että me nyt elämme evankeliumikauden lopussa eli elonkorjuussa, ja että vuosi 1878 osoitti niin tärkeää kohtaa, kuin mitä se osoitti. Eikä ollut tarkoitettukaan, että muut kuin uskollinen vähemmistö näkisi ja tietäisi eikä olisi pimeydessä maailman kanssa. ”Teidän on annettu tietää”, sanoi Herramme.

Mutta jotkut voivat kenties sanoa: Kyllä Jeremia todellakin oli Herran profeetta, jonka todistus ”*mishnehstä*” eli Israelin kokemusten kaksinkertaistuttamisesta on suuressa määrässä huomattava, mutta kumminkin pitäisimme todistuksen vielä varmempana, jos joku muukin profeetta olisi maininnut siitä samasta. Sellaisille vastaamme, että yhdenkin luotettavan profeetan ilmoitus on hyvä ja yltäkylläinen perustus uskolle, ja että monet tärkeimmistä todistuksista Herramme ensimmäisestä tulemisesta olivat yhden ainoan profeetan ennustamia; mutta siitä huolimatta on Jumala, joka on laupeudesta rikas ja hyvin armahtavainen, ottanut huomioon meidän heikkouskoisuutemme, ja vastannut sydämemme rukoukseen jo ennakolta, lahjoittaessaan meille useamman kuin yhden todistuksen.

Kääntykää nyt Sakarian ennustukseen (9:9-12). Profeetallisessa näyssä kulkee hän Jeesuksen rinnalla, kun hän ratsastaa Jerusalemiin – vuonna 33 jKr. – viisi päivää ennen ristiinnaulitsemistaan (Joh. 12:1-15) ja huutaa kansalle: ”Iloitse suuresti, sinä Siionin tytär, ja riemuitse, sinä Jerusalemin tytär! Katso, kuninkaasi tulee sinulle; hän on vanhurskas, auttaja, ja köyhä, ja ratsastaa aasilla ja aasintamman varsalla.” Huomaa näiden sanojen selvä toteutuminen – Matt. 21:4-9,43; Joh. 12:12-15; Luuk. 19:40-42. Jokainen erityinen kohta täytettiin, huutamiseen asti. Kun kansa huusi: Hoosianna! Pyysivät farisealaiset Jeesusta nuhtelemaan heitä, mutta sen hän epäsi sanoen: ”Jos nämä olisivat vaiti, niin kivet huutaisivat.” Miksi? Siksi, että oli ennustettu, että huudettaisiin, ja jokainen kohta ennustuksessa oli täyttyvä. Antakoon tämä tarkkuus ennustuksien täyttymisessä yksityiskohtia myöten luottamusta tämän ja toisten profeettojen lausuntoihin edelleenkin.

Lyhykäisesti kosketeltuansa huonoja seurauksia heidän kuninkaansa hylkäämisestä (Sak. 9:10), puhuttelee profeetta heitä Jehovan nimessä täten: ”Palatkaa takaisin linnaan (Kristuksen luo), te, jotka toivossa vangitut olette. Jo tänäkin päivänä ilmoitan minä, että minä tahdon kaksinkertaisesti sinulle maksaa.” Sana ”kaksinkertaisesti” on tässä sama sana, jota Jeremia käyttää – ”*mishneh*” – toistaminen eli toinen samanlainen osa. Israelilaiset olivat vuosikausia olleet Rooman ikeen alaisia, mutta he olivat, kuten sanotaan ”toivon vankeja”: he toivoivat tulevaa kuningasta, joka vapahtaisi heidät ja korottaisi heidät luvattuun herrauteen maan yli. Nyt oli heidän kuninkaansa, heidän vahva linnansa tullut, mutta niin hiljaisena ja vaatimattomana, etteivät he sydämensä ylpeydessä voineet nähdä hänessä sellaista vapauttajaa. Ja vielä suuremmassa määrässä he olivat synnin vankeja, ja tällä vapauttajalla oli mielessä myös suurempi pelastus. Herramme oli ollut heidän luonaan kolme ja puoli vuotta, täyttäen Raamatun ennustukset heidän nähtensä, ja nyt tuli viimeinen ja lopullinen koetus – ottaisivatko he hänet, Herran voidellun, vastaan kuninkaanansa? Profeetan sanasta käy selville, että Jumala ennakolta tiesi heidän hylkäävän Messiaan: – ”Jo tänäkin päivänä ilmoitan minä, että minä tahdon kaksinkertaisesti sinulle maksaa.”

Tämä ennustus ei ainoastaan poista kaikkia epäilyksen mahdollisuuksia, etteikö tässä olisi kysymyksessä tuollainen kaksinkertaistuttaminen – että toinen puoli kuritusta olisi lisättävä heidän entisiin kokemuksiinsa, sen johdosta että he hylkäsivät Messiaan – vaan osoittaa se myös tarkalleen päivän, jolloin tämä toinen puoli alkoi, ja saattaa profeetta Jeremian tekemät ja Herramme sanain kautta todetut johtopäätökset: ”Teidän huoneenne jää teille autioksi”, monin kerroin vahvemmiiksi, tarkemmiksi ja selvemmiksi.

Muistelkaa Herramme sanoja tältä ajalta ja tässä yhteydessä: – ”Jerusalem, Jerusalem, sinä joka tapat profeetat ja kivität luoksesi lähetettyjä, kuinka usein olen tahtonut koota lapsiasi, samoin kuin kana kokoaa poikueensa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet. Katso, teidän huoneenne jää teille autioksi. Sillä minä sanon teille: tästä lähin ette näe minua, ennen kuin [sydämeštänne] sanotte: Siunattu olkoon Herran nimessä tuleva.” (Matt. 23:37-39) Luemme myös, että tämän koetusajan viimeisenä päivänä, ”kun hän tuli lähemmäksi [ratsastaen aasilla] ja näki kaupungin, itki hän sitä ja sanoi: ’Jospa tietäisit sinäkin tänä päivänä, mitä rauhaasi kuuluu! Mutta nyt [sen tähden] se on salattu-na silmiltäsi.’ (Luuk. 19:41,42) Kiitetty olkoon Jumala, nyt kuntoinen puoli heidän ”kaksinkertaisesta” mitastaan on täytetty, voimme nähdä, että tämä sokeus alkaa poistua. Ja tämä antaa pyhille iloa omastakin puolestaan, sillä he huomaavat, että Kristuksen ruumiin kirkastuminen lähenee.

Mutta rakkaudesta rikas Isämme, joka nähtävästi tahtoi vakuuttaa meitä ja vahvisti sydämiämme kaikkea epäilystä vastaan tähän kohtaan nähden, joka ratkaisee ja todistaa niin paljon, on lähettänyt meille tietoja Israelin kaksinkertaisesta mitasta kolmannenkin korkeasti kunnioitetun palvelijansa – profeetta Jesajan kautta.

Profeetta asettuu tulevaisuudessa sen ajan loppupäähän, jolloin heidän kaksinkertainen, mittansa (*mishnehnsa*) on täytetty – v. 1878; ja kääntyen meihin, jotka nyt elämme, ilmoittaa hän meille Jumalan sanoman, sanoen: ”Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani, sanoo teidän Jumalanne. Puhukaa sydämellisesti Jerusalemitille ja julistakaa

sille, että sen sotimisen aika on päättynyt, että sen pahateko maksettu, että se on kaksinkertaisesti⁴ saanut Herran kädestä kaikkien syntiensä tähden.” — Jes. 40:1,2

Se, joka tutkii ennustuksia, pankoon merkille, että profeetat lausuvat ennustuksiansa eri kannoilta: väliin he puhuvat tulevaisesta tulevana ja toisen kerran asettautuvat he tulevaisuuteen ja puhuvat siltä kannalta; niinpä esim. Jesaja puhuessaan Herramme syntymisestä, asettuu seimen ääreen, jossa Jeesus makasi, kun hän sanoo: ”Lapsi on meille syntynyt, poika on meille annettu, ja hänen hartioillansa on herraus” jne. (Jes. 9:5) Psalmien kirjaa ei voida ymmärtävällä tavalla lukea, jollei tätä asiaa oteta huomioon. Parempaa valaistusta tälle asialle, että nimittäin profeetat asettuvat eri kannoille aikaan nähden ei voida antaa, kuin nämä kolme mainittua ennustusta, jotka koskevat Israelin ”kaksinkertaista” mittaa. Jeremia ennusti, että ne päivät tulisivat, jolloin Jumala hajottaisi heidät kaikkien kansojen sekaan, ja että kun he olivat saaneet kaksinkertaisesti, kokoaisi hän heidät jälleen paljon valtavamman voiman ilmauksen kautta heidän hyväkseen, kuin silloin kun he tulivat Egyptin orjuudesta. Sakaria puhuu ikään kuin hän eläisi sinä aikana, kun Kristus tarjoutuu Israelille heidän kuninkaanaan, ja sanoo meille, että sinä, juuri sinä päivänä aloitettiin laskea heidän ”kaksinkertaista” mittaansa. Jesaja seisoo rinnallamme vuonna 1878 ja kiinnittää huomiomme siihen, että Jumalalta on järjestetty, määrätty eli vahvistettu aika suosionsa palauttamiselle Israelille, ja että tämä määrätty aika alkaisi ”kaksinkertaisen” mitan kuluttua, joka vastaisi sitä ennen elettyä suosion aikaa; ja hän sanoo meille, että meidän nyt on ilmoitettava Israelille tätä suloista sanomaa, että sen kaksinkertainen mitta on täynnä, sen vahvistettu aika täytetty. Tulisi todella vaikeaksi päättää, mikä näistä kolmesta ennustuksesta on vahvin tai tärkein. Ne ovat kaikki tärkeitä, ja jokainen niistä olisi jo itsessään vahva; mutta kaikki yhdessä muodostavat ne ihmeellisesti vahvan kolminkertaisen ketjun Jumalan nöyrylle, etsiville, luottaville lapsille.

Vakuuttavaisuus näissä profeetallisissa lausunnoissa vahvistuu, kun muistamme, että nämä profeetat eivät ainoastaan eläneet ja kirjoittaneet satoja vuosia toisistaan erotettuina, vaan myös, että he kirjoittivat asioita, jotka olivat aivan vastakkaisia niille, mitä juutalaiset odottivat. Totisesti ilman uskoa ja sydämeltä hitaita uskomaan kaikkea sitä, mitä Jumala on puhunut profeettain kautta, ovat ne, jotka eivät tässä selvässä ja sopusoin-tuisessa todistuksessa voi nähdä Jumalan sormeja ja toimenpidettä.

Jos joku väittää, ettei Berliinin kokous ja sen päätös olleet mitään, joka kyllin selvästi ilmaisi Jumalan suosion palaamisen Israelille, vastaamme, että se oli paljon selvempi merkki suosiosta, kuin Herran toimenpide ratsastamalla Jerusalemiin oli epäsuosion merkki. Ei kumpaakaan pidetty minkään ennustuksen toteutumisenä, sinä aikana, kuin se tapahtui. Ja tänä päivänä on niitä, jotka tietävät kaksinkertaisen täyttymisestä, tuhat kertaa useampia kuin niitä, jotka ennen helluntaita tiesivät, että kaksinkertainen eli toinen osa alkoi silloin. Siten näemme, että se lapsi, jonka Simeon sanoi olleen pannun lankeemukseksi ja nousemukseksi monelle Israelissa (Luuk. 2:34) tuli juuri lankeemukseksi eli loukkauskiveksi luonnolliselle Israelille kansana; ja me olemme nähneet, miten hän hengellisen Israelin päänä ja päällikkönä tulee olemaan vapauttaja, tulee jälleen

4 Se hebrealainen sana, joka tässä on käännetty sanalla kaksinkertaisesti on *kefel*, joka merkitsee sellaista kaksinkertaista, joka on käännetty kahtia keskeltä.

pystyttämään luonnollisen huoneen ja asettamaan ennalleen kaikki, kun sen ”määrätty aika”, sen ”kaksinkertainen mitta” on täytetty; ja nyt näemme kaksinkertaisen mitan täytetyksi ja suosion alkavan saapua Israelille. Kun me huomaamme nämä Isämme sanan toteutumiset, laulakoon sydämemme,

”Sä pienoinen lauma, Raamattu on
Sun uskosi pohja, tuo horjumaton.”

Kun siten huomaamme Israelin lankeemuksen suosiosta, ja mitä he sen kautta ovat kadottaneet, sekä syyn tähän kaikkeen, älkäämme unohtako, että he tässäkin esikuvasivat henkistä nimi-Israelia, ja että samat profeetat ovat ennustaneet, että molempien Israelin huoneiden piti kompastuman ja lankeaman: ”Hän on oleva loukkauskiveksi ja kompastuksen kallioksi molemmille Israelin huonekunnille.” — Jes. 8:14

Yhtä varmasti kuin luonnollista nimi-Israelia on kohdannut hylkääminen ja lankeaminen, kuten olemme nähneet, yhtä varmasti kohtaa hylkääminen ja lankeaminen myös henkistä nimi-Israelia, evankeliumi nimi-seurakuntaa, ja samanlaisista syistä. Toisen hylkäämistä ja lankeemusta kuvataan Raamatussa yhtä elävästi kuin toisenkin. Ja myös yhtä varmasti kuin luonnollisen Israelin jäännös pelastettiin sokeudesta ja lankeemuksesta nöyryyden ja uskon kautta, pelastetaan myös samanlainen jäännös henkisestä nimi-Israelista, nimijoukkojen sokeudesta ja lankeemuksesta tämän ajan ”elonkorjuussa” eli lopussa. Siten erotetaan todellisen seurakunnan, Kristuksen ruumiin, viimeiset jäsenet nimiseurakunnasta ja yhdistetään ja kirkastetaan pään kanssa. Nämä (se jäännös, joka valittiin luonnollisesta Israelista sen lankeamisessa sekä evankeliumikauden harvalukuiset uskolliset, käsittäen sen lopulla elävän jäännöksen), muodostavat yksin totisen ”Jumalan Israelin”. Nämä ovat nuo valitut — Kristuksen lunastustyöhön uskon kautta vanhurskautetut, kutsutut kanssa-uhraamiseen ja kanssaperillisyyteen Kristuksen kanssa, jotka totuuden henki on valinnut uskon kautta totuuteen ja pyhitykseen, ja jotka ovat olleet uskolliset kuolemaan saakka. Tämän joukon valitsemisen loputtua, tämän ajan elonkorjuussa, saattaa odottaa melkoista liikettä vehnän ja lusteiden välillä; sillä paljon Jumalan suosiosta johtuneesta hyvästä, jota myönnettiin erityisesti uskollisten harvalukuisen tähden, tulee vedettäväksi pois nimijoukoilta, kun pieni lauma, jonka kehitykseksi ne myönnettiin, on täysilukuinen.

Meidän on odotettava, että tässä, samoin kuin esikuvallisessa juutalaisessa elonkorjuussa, on sellaista erottamista, joka toteuttaa profeetan sanat: ”Kootkaa minulle minun valittuni, jotka minun kanssani liiton tekivät uhreilla.” (Ps. 50:5) Ja niin kuin vuosi 33 osoitti juutalais-nimihuonekunnan, järjestelmänä katsottuna, jättämistä epäsuosioon, hajaannukseen ja kukistumiseen, niin osoitti vastaava vuosiluku 1878, henkisen nimi-Israelin epäsuosion, hajaannuksen ja kukistumisen alkamista, josta meillä on enemmän sanottavaa seuraavassa luvussa.

Matemaattinen todistus

Otaksuen, että yllä esiintyvä todistus on riittävä ja tyydyttävä, menemme nyt ajanlaskullisesti todistamaan: ensimmäiseksi, että juutalainen aika, Jaakobin kuolemasta siihen ajankohtaan, jolloin heidän huoneensa jätettiin autioksi, josta heidän kaksinkertaisensa

eli toinen puolensa alettiin laskea, oli tuhatkahdeksansataaneljäkymmentäviisi vuotta pitkä; ja toiseksi, että kaksinkertainen päättyi vuonna 1878, ja että aika silloin oli tullut suosion alkamiselle — jolla me siten todistamme, että tämä vuosiluku ilmaisi evankeliumiajan suosion loppumisen.

Jälkimmäinen kohta ei itse asiassa tarvitse mitään todistusta; sillä, koska oli totta, että Herramme kuoli vuonna 33, on helppo asia lisätä tuhatkahdeksansataaneljäkymmentäviisi vuotta vuoteen 33 nähdäksemme, että 1878 oli se vuosi, jolloin aika oli tullut suosion alkamiselle Israelille edellyttäen, että voimme todistaa ensimmäisen väitteemme, että ajanjakso, jolloin Israel odotti Jumalan lupauksien täyttymistä, hänen suosiossansa, oli tuhannenkahdeksansadaneljäkymmenenviiden vuoden aika.

Tämän ajanjakson pituus näytetään täydellisesti siinä luvussa, joka käsittelee ajanlaskua, lukuun ottamatta yhtä kohtaa, nimittäin aikaa Jaakobin kuolemasta aina Egyptistä lähtöön asti. Tämä ajanjakso on ollut hyvin omituisella tavalla kätkeyty eli peitetty näihin aikoihin asti; ennen kuin se huomattiin, oli juutalaisten ajan pituus tuntematon; eikä ilman sitä olisi voitu sen kaksinkertaistuttamista mitata, jos kohta ennustukset kaksinkertaisesta olisivatkin tulleet huomatuiksi ja käsitetyiksi.

Ajanlasku ei tee mitään vaikeuksia Jaakobin kuolemaan asti, mutta tästä vuosiluvusta alkaen Egyptistä lähtöön asti ei ole minkäänlaisia täydellisiä tiedonantoja. Useita murusia annetaan siellä ja täällä, mutta mitään yhdenjaksoista lankaa ei anneta, jonka kautta pääsisimme varmuuteen. Juuri siitä syystä täytyi meidän ajanlaskua tarkastaessamme tällä kohdalla kääntyä Uuteen testamenttiin. Siellä saimme apua henkeytetyltä apostolilta, joka ilmoittaa meille yhdistävän renkaan. Tällä tavoin opimme tuntemaan, että neljänsadankolmenkymmenen (430) vuoden aika kului liitosta, joka tehtiin niihin aikoihin kun Taara, Aabrahamin isä, kuoli, aina Israelin lähtöön asti Egyptistä.

Me löydämme kätkeytyn ajan Jaakobin kuolemasta Israelin Egyptistä lähtöön, tarkalla tavalla: ensin laskemalla ajan Taaran kuolemasta Jaakobin kuolemaan ja sitten vähentämällä ne vuodet noista 430 vuodesta, jotka ovat Taaran kuoleman ja Egyptistä lähdön välillä, seuraavalla tavalla:

Aabraham oli seitsemänkymmenenviiden (75) vuoden vanha, kun liitto hänen kanssaan tehtiin Taaran kuoltua (1 Moos. 12:4), ja Iisak syntyi kaksikymmentäviisi (25) vuotta sen jälkeen. (1 Moos. 21:5) Siis:

Liitosta lisäkin syntymiseen	25 vuotta
lisäkin syntymisestä Jaakobin syntymiseen (1 Moos. 25:26)	60 ”
Jaakobin syntymisestä hänen kuolemaansa (1 Moos. 47:28)	147 ”
Liitosta Aabrahamin kanssa Jaakobin kuolemaan yhteensä	232 vuotta
Liitosta siihen päivään, jolloin Israel jätti Egyptin (2 Moos. 12:41), pääsiäisjuhlan aikana	430 vuotta
Tästä vähennetään aika liitosta Jaakobin kuolemaan	232 ”
Aika Jaakobin kuolemasta lähtöön Egyptistä oli	198 vuotta

Siten ovat kaikki vaikeudet Israelin kansallisen olemassaolon ajan pituuden laskemiseksi poistettut. Kätkeyty aika Jaakobin kuolemasta Egyptistä lähtöön oli epäilemättä tarkoituksella kätkeyty, kunnes aika sen näkemiselle oli tullut. Tähän me liitämme nyt ajanlaskullisessa tarkastuksessa esitetyt ajanjaksot seuraavasti:

Jaakobin kuolemasta Egyptistä lähtöön	198 vuotta
Israelin korvessa olo	40 ”
Kanaanin jaksamiseen	6 ”
Tuomarien aikakausi	450 ”
Kuninkaiden aikakausi	513 ”
Autiona olon aika	70 ”
Kyyroksen ensimmäisestä vuodesta vuoteen 1 jKr.	<u>536</u> ”
Yhteensä Jaakobin kuolemasta vuoteen 1 jKr.	1813 ”
Vuodesta 1 jKr. ristiinnaulitsemiseen passah-juhlan aikana, keväällä vuonna 33 jKr. — täysiä vuosia, juutalaista kirkollista aikaa ⁵	<u>32</u> ”
Koko aikakausi, jolloin Israel suosiossa ja tunnustettuna ollen odotti valtakuntaa.....	1845 vuotta

Löytääksemme heidän kaksinkertaisen aikansa toisen osan pituuden, jonka ajan kuluttua heidän suosion aikansa oli tullut, ja se todellakin alkoi, ja jolloin suosio todella alkoi siirtyä pois henkisestä nimi-Israelista, laskemme 1845 vuotta kevästä vuonna 33 jKr. ja saamme passah-juhla päivän vuonna 1878. Heidän jälleennousemisensa vuodesta 1878 vuoteen 1915⁶ (pakana-aikain loppuessa), sen Kuninkaan suosiossa, jonka he hylkäsivät, ja jonka he tällä ajalla tunnustavat, vastaa pituudellaan heidän kolmekymmentäseitsemän vuotista lankeemustaan, siitä päivästä, jolloin heidän huoneensa jätettiin autioksi, vuonna 33 jKr. heidän täydelliseen kukistumiseensa kansana vuonna 70.

Olemme jo tarkastaneet useita huomattavia rinnakkaisuuksia juutalaisen ajan, varjon eli esikuvan ja evankeliumiajan, todellisuuden eli vastakuvan välillä, ja tässä olemme juuri nyt todistaneet uuden samanlaisen: molempien aikakausien pituus vastaa toistaan täydellisesti — evankeliumiseurakunta kutsutaan Israelin ”*mishnehin*” eli heidän epäsuosionsa toisella puoliskolla. Samalla kertaa, kun toiset vastaavaisuudet ovat silmiinpistäviä, koskee tämä erityisesti näiden kahden ajan lopputapahtumia, niiden ”elonkorjuuta”, elonkorjaajia, sitä työtä, jota molempien elonkorjuuina toimitetaan ja niille omistettua aikaa, jotka kaikki ovat omiaan antamaan meille selvän katsauksen siitä työstä, joka toimitetaan siinä elonkorjuussa, joka on tämän ajan lopussa. Huomaa tarkoin ne vastaavaisuudet, jotka ovat näiden kahden elonkorjuun välillä, kun lyhykäisestään kertaamme ne:

Katsaus rinnakkaisuuksiin elonkorjuussa

Juutalainen aika päättyi ”elonkorjuuseen”, jossa Herramme ja apostolit toimittivat sen työn, niiden hedelmän korjuun, joiden siemenen Mooses ja profeetat olivat

5 Juutalainen kirkkovuosi alkoi keväällä; ja passah-juhla sattui jokaisen uuden (kirkko-)vuoden ensimmäisen kuukauden viidentenätoista päivänä.

6 Katso tekijän esipuhe v. 1916.

kylväneet. ”Nostakaa silmänne (sanoo Jeesus) ja katselkaa vainioita kuinka jo ovat valkoiset leikattaviksi.” ”Minä olen lähettänyt teidät leikkaamaan sitä, johon ette ole työtä panneet; muut ovat työn tehneet, ja te olette päässeet heidän työalalleen.” (Joh. 4:35-38) Evankeliumiajan loppua kutsutaan myös elonkorjuuksi: — ”Elonaika on maailman (aikakauden) loppu.” ”Elonaikana minä sanon leikkuumiehille: Kootkaa ensin lusteet ja sitokaa ne kimppuihin poltettaviksi ... mutta nisut korjatkaa aittaani.” — Matt. 13:39,30

Johannes ennusti siitä työstä, joka oli toimitettava juutalaisessa elonkorjuussa, ja sen seurauksista, sanoen (Matt. 3:12): ”Hänellä on viskimensä kädessään, ja hän puhdistaa puimatanterensa ja kokoaa nisunsa [todelliset israelilaiset] aittaansa [kristilliseen seurakuntaan]; mutta ruumenet [kelvottomat tästä kansasta] hän polttaa sammumattomalla tulella” — (hätä, joka kulutti heidän kansallisuutensa). Tällöin tapahtui kaste pyhällä hengellä ja tulella — pyhällä hengellä, joka tuli ”totisten israelilaisten” yli helluntaina, ja tulella, sillä hädällä, joka kohtasi kaikkia toisia, niiden kolmenkymmenenseitsemän vuoden aikana, jotka seurasivat heidän hylkäämistänsä. (Matt. 3:11) Tässä hädässä Israel kansana hävitettiin, mutta ei yksilöinä. Ilmestyskirjan kirjoittaja kertoo tämän ajan elonkorjaamisesta terävällä totuuden viikatteella, koska elonkorjuuaika on tullut, ja näyttää, että se on kahtalaista työtä, josta toinen tarkoittaa maan viinipuuta, erotukseksi totisesta Isän istuttamasta viinipuusta, Kristuksesta Jeesuksesta ja hänen jäsenistensä eli oksistansa. (Joh. 15:1-6) Tämän ajan elonkorjuuta sanotaan vehnän ja lusteiden korjuuksi (Matt. 13:24-30,36-39); juutalaisen ajan elonkorjuuta kutsuttiin vehnän ja ruumenien korjuuksi ja samoin kuin silloin ruumenia oli suuressa määrässä enemmän, samalla tavalla näyttää myös kaikissa muissa paikoissa silmiinpistävä yhdenkaltaisuus ja rinnakkaisuus edellyttävän, että lusteita on paljon runsaammin kuin vehnää tässä elonkorjuussa.

Juutalainen elonkorjuu, yhteensä neljänkymmenen vuoden ajanjakso, alkoi Herramme opetusviran alkaessa vuonna 29 ja päättyi vuonna 69 vähää ennen nimi-Israelin hylkäämistä ja kukistumista ja heidän kaupunkinsa hävittämistä, roomalaisten kautta vuonna 70. Ja tämän ajan elonkorjuu alkoi Herramme läsnäololla maan suuren riemuvuoden alkaessa vuonna 1874, niin kuin kuudennessa luvussa näytetään, ja päättyy vuonna 1914, vähää ennen pakanavaltojen kukistumista, ollen samoin neljänkymmenen vuoden ajanjakso — siis vielä lisäksi eräs ihmeellinen yhtäläisyys näiden kahden ajan välillä.⁷

Juutalainen elonkorjuu alkoi Herramme opetusvirkaan astumisella, ja vaikka Jumalan suosio poistui heidän nimijärjestelmästänsä kolme ja puoli vuotta myöhemmin, jonka jälkeen hätä runteli tätä järjestelmää kolmekymmentäkuusi ja puoli vuotta, jatkui kumminkin erityinen suosionosoitus tämän kansan yksityisille jäsenille, ja kutsu Kristuksen kanssaperillisyyden korkeaan kunniaan lähetettiin nimenomaan heille kolmen ja puolen vuoden aikana siitä kun Herramme hylkäsi heidät ja he hylkäsivät hänet — jonka kautta lupaus Danielille toteutui (Dan. 9:27), että suosiota osoitettaisiin hänen kansallensa täydellisesti seitsemänkymmenennen viikon loppuun asti, jonka viikon keskellä Messias tapettiin. Lupaus täytettiin koko totiselle vehnälle, samalla kuin se järjestelmä, joka ympäröi tätä vehnää, tuomittiin ja hyljättiin keskellä sitä viikkoa. Juutalaisen ajan vehnänkorjuu kesti monta vuotta, alkaen Herramme virkaan astumisella, vaikka kaikki

7 Katso tekijän esipuhe v. 1916.

erityinen suosio lakkasi kolme ja puoli vuotta Kristuksen kuoleman jälkeen. Tämän kansan hätä (tuli) alkoi aikaiseen palaa, mutta palo ei saavuttanut suurinta raivoansa, ennen kuin melkein kaikki vehnä oli korjattu aittaan.

Samanlaisia jaksoja on huomattavissa tämän nyt päättyneen ajanjakson elonkorjuussa, jotka vastaavat ilmiöitä edellisessä elonkorjuussa. Syksy vuonna 1874, jolloin riemuvuosijaksot ilmaisevat ajan tulleen Herramme läsnäolemiselle, vastaa hänen kasteensa aikaa ja voitelemista pyhällä hengellä, jolloin hän tuli Messiaaksi, Ruhtinaaksi, (Dan. 9:25) ja alkoi toimittaa juutalaista elonkorjuuta. Kevät vuonna 1878 (kolme ja puoli vuotta myöhemmin) vastaa sitä vuosilukua, jolloin Herramme omisti kuninkuuden, ratsasti aasilla, puhdisti temppelistä rahan vaihtajat ja itki nimi-seurakunnan eli valtakunnan tähden ja jätti sen alttiiksi hävitykselle, ja se ilmaisee sen ajan, jolloin nimi-seurakunta- (eli kirkko-) järjestelmät ”oksennettiin ulos” (Ilm. 3:16), josta ajasta alkaen ne eivät enää ole Jumalan puhetoria taikka missään määrässä hänen tunnustamiansa.

Ja ne kolme ja puoli vuotta, jotka seurasivat kevättä vuonna 1878, jotka päättyivät lokakuussa vuonna 1881, vastaavat niitä kolmea ja puolta vuotta, jolloin suosio jatkui yksityisiä juutalaisia kohtaan heidän suosionsa seitsemänkymmenennen viikon loppupuoliskolla. Samoin kuin esikuvassa tämä vuosiluku — kolme ja puoli vuotta Kristuksen kuoleman jälkeen — osoitti kaiken erityisen suosion päättymistä juutalaisia kohtaan ja suosion alkamista pakanoille, siten me huomaamme vuoden 1881 merkitsevän erityisen suosion loppua pakanoille — ”korkean kutsun” lakkaamista, eli kutsun tämän ajan erityisiin siunauksiin — kutsun tulla kanssaperillisyyteen Kristuksen kanssa ja Jumalan luonnon osallisuuteen päättymistä. Ja niin kuin olemme nähneet, on tämän ajan tunnusmerkkinä suuri liike juutalaisten keskuudessa kristillisyyteen päin, tunnettuna ”Kischinevi-liikkeen” nimellä. Ja nyt on tulemassa hätää ja koettelemuksia nimi-kristillisyyden osaksi, mutta myrskyä pidätetään, kunnes kaikki vehnä on korjattu, kunnes Jumalan lähettiläät ovat leimanneet hänen palvelijainsa otsat (ymmärryksen) totuudella. — Ilm. 7:3

Vastaavaisuudet tässä ja juutalaisessa elonkorjuussa ovat osoittautuneet erinomaisen selvästi esiintyviksi siihen nähden, mitä on saarnattu. Juutalaisen elonkorjuun ensimmäisinä kolmena ja puolena vuotena oli Herrallamme ja opetuslapsilla erityisenä tekstinänsä aika ja Messiaan läsnäolo. Heidän julistuksensa kuului: ”Aika on täytetty”, Lunastaja on tullut. (Mark. 1:15; Matt. 10:7) Samoin oli myös tässäkin elonkorjuussa: vuoteen 1878 sanomamme oli aikaennustukset ja Herran läsnäolo, pääasiassa niin kuin ne tässä ovat esitetyt, vaikkeivät näin selvästi. Sen jälkeen on työ laajentunut, ja toisien totuuksien käsittäminen on selvennyt ja puhdistunut; mutta samat tosiseikat ja raamatunpaikat, jotka opettavat samaa aikaa ja samaa läsnäoloa, ovat siinä kumoamattomina ja eittämättöminä.

Samoin kuin se suosio, jota jatkuvasti osoitettiin yksityisille israelilaisille, sen jälkeen kun heidän nimi-huoneensa suljettiin suosiosta, ei tarkoittanut heidän nimi-kirkkojärjestelmänsä käännättämistä ja uudistamista, eikä heidän ruumeniensa muuttamista vehnäksi, vaan oli yksinomaan aiottu erottamaan ja korjaamaan joka ainoan tuleentuneen vehnänjyvän, samoin ei jatkuva ja runsas suosio (nimittäin totuudenvalo) nykyajassa ole

tarkoitettu käännättämään kokonaisia lahkoja tai aikaansaamaan kansallisia uudistuksia, vaan päinvastoin kokonaan erottamaan vehnäluokan lusteluokasta. Molemmat ovat kasvaneet rinnakkain vuosisatoja, ja sekoittamaton, pelkkä vehnälahko on tuntematon; mutta nyt elonkorjuussa tapahtuu erottaminen, ja selkkaukset ovat hirvittäviä. Monessa tapauksessa se merkitsee maallisen ystävyuden ylös nyhtämistä, monen hellän siteen repimistä; ja juuri totuus aikaansaa tämän erottamisen. Herran ennustus ”elonkorjuusta” ensimmäisessä tulemisessa on paikallaan nykyiseenkin elonkorjuuseen nähden. (Katso Matt. 10:35-38; Luuk. 12:51-53) Samoin kuin silloin totuus aiheutti eripuraisuutta isän ja pojan, tyttären ja äidin, anopin ja miniän välillä, kuuluvat nyt taas viholliset usein omaan huonekuntaan. Sitä ei voi välttää. Ne, jotka rakastavat rauhaa ja lepoa enemmän kuin totuutta, pannaan koetukselle, ja ne, jotka rakastavat totuutta yli kaiken, hyväksytään voittajiksi – aivan kuin juutalaisessakin ”elonkorjuussa”.

Juutalaisessa elonkorjuussa olivat sanansaattajat, jotka airueina lähetettiin julistamaan Kuninkaasta ja tulleesta valtakunnasta, alhaista sukua olevia miehiä ilman arvoniemiä, ja ne, jotka vastustivat sanomaa, olivat ylimmäiset papit, kirjanoppineet, farisealaiset ja jumaluusoppineet; ja niin kuin voimme odottaa, on nytkin; sokeimmat ovat sokeiden taluttajia, jotka juutalaisten esikuviansa lailla ”eivät tunne etsikkonsa aikaa.” – Luuk. 19: 44

Läsnäolo oli heillä toinen suurista koetuskohdista ja risti oli toinen. Johannes Kastaja huusi heille: ”Keskellänne seisoo se, jota ette tunne.” Kumminkaan eivät muut kuin oikeat israelilaiset kyenneet näkemään sitä totuutta, että Messias oli läsnä; ja näistä useat kompastuivat ristiin; sillä vaikka he olivat alttiit ottamaan vastaan Jeesuksen vapauttajana, teki heidän ylpeytensä heidät vastahakoisiksi ottamaan häntä vastaan Lunastajana. Samoin ovat nytkin Kristuksen läsnäolo, parhaillaan tapahtuva ”elonkorjuu” ja nimitunnustajajoukkojen hylkääminen kiviä, joihin monet kompastuvat; ja suurta Pelastajaa, jonka tulemistä ja valtakuntaa monet ovat rukoilleet (niin kuin juutalaisetkin), eivät he tahdo tunnustaa. Jälleen saattaa totuudenmukaisesti sanoa: ”Keskellänne seisoo se, jota ette tunne.” Ja jälleen tulee Kristuksen risti koetetuksi, kompastus- eli koetuskiveksi aavistamattomalla tavalla; ja monet, monet kompastuvat nyt siihen sanoen: Me tahdomme tunnustaa Kristuksen Vapahtajaksemme, mutta me hylkäämme hänet Lunastajana ja vapaaksi ostajana.

Varmastikin on kaikkien, jotka huolellisesti tarkastavat asiaa, tunnustettava, että todistukset Herramme läsnäolosta (henkiolentona ja siis näkymättömänä) ovat suuremmat ja selvemmät niitä todistuksia, joita juutalaisilla oli hänen läsnäolostansa lihassa ensimmäisessä tulemisessa. Ja nyt eivät Herran läsnäolontodistukset ainoastaan ole täydemmät, täydellisemmät ja lukuisammat, vaan ajan merkit ympärillämme, jotka ilmaisevat, että elonkorjuutyö on käymässä, ovat paljon silmiinpistävämmät ja vakuuttavammat niille, joiden silmät ovat voidellut silmävoiteella (Ilm. 3:18), kun asianlaita oli ensimmäisessä tulemisessa, kun Herramme Jeesus, kourallinen seuraajia kanssaan, paljon vastuksen ja monen epäsuotuisan asianhaaran vallitessa julisti: ”Aika on täyttynyt; tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi” – Messias on tullut, suuren Jehovan Lähettiläs, täyttääkseen teille kaikki ne lupaukset, jotka ovat annetut teidän isillenne. Oliko ihme, että ainoastaan mieleltään nöyrät saattoivat ottaa vastaan nöyrän nasaretilaisen suurena

Vapauttajana, tai nuo nöyrät miehet ilman minkäänlaisia arvonimiä hänen hallituksensa jäsenenä — sellaisina, jotka kerran olisivat kuninkaita ja ruhtinaita hänen kanssaan. Ainoastaan harva saattoi nähdä hänessä, joka ratsasti aasilla ja itki Jerusalemin yli, sen suuren Kuninkaan, josta Sakaria oli ennustanut, että Siion ottaisi vastaan hänet Kuninkaan riemuhuudoilla.

Ensimmäisessä tulemisessa nöyryytti hän itsensä ja otti ihmismuodon ja luonnon (Hebr. 2:9,14) voidakseen sen kautta toimittaa meidän lunastuksemme antamalla itsensä lunastushinnaksi. Hän on nyt korkealle korotettu eikä enää kuole; ja toisessa tulemisessansa on hän, puettuna kaikella voimalla (Fil. 2:9), korottava ”ruumiinsa” ja sitten jakava maailmalle sen ennalleenasettamissiunauksen, jonka hän osti sille ensimmäisessä tulemisessansa omalla kalliilla verellään. Muista, ettei hän enää ole lihaa vaan henkiolento, joka muuttaa ja kirkastaa pian jäseninään ja kanssaperillisinään kaikki uskolliset seuraajansa.

Juutalaiselle huonekunnalle esiintyi Jeesus kolmella eri tavalla — Ylkänä (Job. 3:29), Elonkorjaajana (Joh. 4:35-38) ja Kuninkaana (Matt. 21:5,9,4). Kristitylle huonekunnalle esiintyy hän samaten kolmella tavalla. (2 Kor. 11:2; Ilm. 14:14,15; 17:14) Juutalaiselle huonekunnalle tuli hän Ylkänä ja Elonkorjaajana heidän elonkorjuunsa alussa (opettajavirkansa alkaessa); ja juuri ristiinnaulitsemisensa edellä esiintyi hän heidän Kuninkaan ja harjoitti kuninkaallista valtaa langettamalla tuomion heidän ylitsensä jättäessään heidän huoneensa autioksi ja esikuvallisesti puhdistamalla heidän temppelinsä. (Luuk. 19:41-46; Mark. 11:15-17) Aivan samalla tavalla on tässäkin elonkorjuussa ollut: Herramme läsnäolo Ylkänä ja Elonkorjaajana huomattiin ensimmäisenä kolmena ja puolena vuotena, vuodesta 1874 vuoteen 1878. Siitä ajasta on eittämättömällä tavalla ilmennyt, että aika oli tullut vuonna 1878, jolloin kuninkaallisen tuomion piti alkaa Jumalan huoneesta. Tätä tarkoittaa Ilm. 14:14-20, jossa Herramme esitetään kruunattuna Elonkorjaajana. Vuosi 1878, joka on hänen esikuvassa ottamansa vallan rinnakkaisvuosiluku, osoittaa selvästi ajan nykyisen, henkisen, näkymättömän Herramme valtaan astumiselle kaikkien kuningasten Kuninkaana, ajan, jolloin hän ottaa suuren valtansa hallituksensa, joka hallitus ennustuksessa on läheisessä yhteydessä hänen uskollistensa ylösnousemisen kanssa ja hädän ja vihan alkamisen kanssa kansojen yli. (Ilm. 11:17,18) Tällöin, niin kuin esikuvassa, alkaa tuomio nimiseurakunnan yli, sen kautta että nimijärjestelmät (ei kansat) tuomitaan hävitettäväksi, jotka järjestelmät ulkonaisesti edustavat totista seurakuntaa — ”ruumista”. Tämä on myös todellisen temppelin, todellisen seurakunnan, Kristuksen ruumiin — vihkiytyneen luokan — puhdistamisen aika. (1 Kor. 3:16; Ilm. 3:12) Tämä pyhitetty eli temppeliluokka nimiseurakunnassa on samassa suhteessa nimiseurakuntaan kokonaisuutena kuin kirjaimellinen temppeli oli pyhään Jerusalemin kaupunkiin kokonaisuutena. Kun kaupunki oli tullut hyljättyksi, tuli temppeli puhdistetuksi; samalla tavalla on temppeliluokka nyt puhdistettava: jokainen itsekäs, lihallinen ajatus ja kaikki maailmallisuus on heitettävä ulos, jotta temppeli, Jumalan pyhän hengen asunto — elävän Jumalan temppeli — puhdistuisi.

Erityinen tehtävä vuoden 1878 jälkeen on ollut julistaa Kuninkaan käskyä: ”Lähtekää siitä (Baabelista) ulos, te minun kanssani, jottette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin hänen vitsauksiansa kärsiä.” (Ilm. 18:4) ”Paetkaa, paetkaa, lähtekää sieltä,

älkää saastaiseen koskeko! Lähtekää sen keskeltä, puhdistakaa itsenne, te [kuninkaallinen papisto] Herran kalujen kantajat.” — Jes. 52:11

Toinen selvästi esiintyvä kohta, jossa ensimmäinen ja toinen tuleminen ovat toistensa kaltaisia, on yleinen tunne, että vapauttaja on tarpeen ja kansain keskuudessa laajalle levinnyt vaikutus, että pelastus tulee pian jollain tavalla — muutamien ajatukset näistä asioista lähenevät muutamissa suhteissa totuutta. Mutta joka tapauksessa ovat ne harvat, jotka kykenevät näkemään Pelastajan, ja asettuvat hänen lippunsa alle totuuden palveluksessa. Juutalaisessa elonkorjuussa menivät monet ulos Herraa vastaan sinä aikana, jolloin kaikki ”odottivat” häntä (Luuk. 3:15), hänen syntymänsä aikana, kolmekymmentä vuotta ennen hänen voitelemistansa Messiaaksi hänen virkansa alkaessa: ja samalla tavalla oli myös vastaava odotus ja liike monien keskuudessa, (joita sittemmin kutsuttiin adventisteiksi), jota eräs baptisti-veli nimeltä William Miller, Amerikassa, ja Hr. Volff ja muut Euroopassa ja Aasiassa johtivat. Tämä liike nousi huippuunsa vuonna 1844, tasan kolmekymmentä vuotta ennen vuotta 1874, jolloin Kristus, Ylkä ja Elonkorjaaja todella tuli, niin kuin riemuvuodet opettavat. Tässä tapaamme vieläkin yhden sattuvan aikarinnakkaisuuden näiden aikojen välillä; sillä kysymyksessä olevat kolmekymmentä vuotta vastaavat täydellisesti kolmeakymmentä vuotta Jeesus lapsen syntymästä Messiaaseen, Voideltuun — kun hänet kolmenkymmenen vuoden ikäisenä kastettiin ja sittemmin astui esille Ylkänä ja Elonkorjaajana. — Matt. 3:11; Joh. 3:29

Molemmissa tapauksissa tapahtui pettymys, jota seurasi kolmenkymmenen vuoden odotusaika, jolloin kaikki nukkuivat ja ainoastaan muutamit harvat molemmissa tapauksissa heräsivät oikeaan aikaan huomatakseen Messiaan läsnäolon. Molempien huonekuntien suuret nimijoukot eivät huomaa etsikon aikaa, koska ovat ylen raskautetut ja haaleat ja laiminlyövät kehotuksen valvoa ja rukoilla. Siten toteutuu profeetan lausuma ennustus — ”Hän on oleva loukkauskiveksi ja kompastuksen kallioksi molemmille Israelin huonekunnille.” (Jes. 8:14) Luonnollinen huone loukkaantui, koska olivat tehneet tyhjäksi Jumalan lain tottelemalla perinnäissääntöjä (Mark. 7:9,13), eikä heillä sen vuoksi ollut oikeaa käsitystä ensimmäisen tulemisen tavasta ja tarkoituksesta. Tästä syystä olivat he valmistamattomia ottamaan vastaan häntä sillä tavalla kun hän tuli, ja siten he loukkaantuivat häneen ja hänen uhritoimitukseensa. Henkisen nimi-Israelin joukot loukkaantuivat nyt samaan kallioon ja samasta syystä. He ovat inhimillisten perimätietojen ja lahkoennakkoluulojen sokaisemat, jotka estävät heitä saamasta oikeaa valoa Jumalan sanasta, ja sen johdosta ei heillä ole oikeaa käsitystä Herran toisen tulemisen tavasta ja tarkoituksesta. Ja tässäkin on Kristuksen risti, oppi lunastuksesta, koetuskivi kaikille. Tarkkaa huomiota ansaitsee sekin, ettei kumpikaan huone saattaisi loukkaantua tai kompastua olemattomaan kallioon. Kallio on nyt olemassa, ja nimijärjestelmät kompastuvat, loukkaantuvat ja musertuvat; samalla kuin oikeat israelilaiset, niin kuin ensimmäisessäkin tulemisessa, henkilökohtaisesti huomaavat ja ottavat vastaan kallion, ja kapuamalla tälle totuudelle nostetaan heidät korkealle yli kompastuvien joukkojen, jotka hylkäävät sen.

Ne, joiden ymmärryksen silmät ovat valaistut, eivät kompastu; mutta kun he sen sijaan nousevat Kalliolle, saattavat he tältä korkeammalta näkökannalta, jonka se tarjoaa, paljon selvemmin nähdä Jumalan suunnitelman sekä menneisyyden että tulevaisuuden —

nähdä sellaisiakin asioita, jotka ovat sanoin sanomattomia, seurakunnan tulevasta kirkkaudesta ja maan juhlapäivästä. Ne, jotka luottavat Herraan, eivät koskaan joudu häpeään.

Tämän rinnakkaisuuden koko voimaa ei saata nähdä, jollei huomaa, että riemuvuosijaksot ja pakanain ajat osoittavat, edelliset sen neljäkymmenvuotisen ajanjakson alkua, jälkimmäiset sen loppua, jotka alaosastoissaan niin täydellisesti vastaavat juutalaisia rinnakkaisuuksia. Ei ole mikään mielikuviutus, että juutalainen ja kristillinen aika muodostavat esikuvan ja vastakuvaan — apostolit ja profeetat todistavat niiden keskinäistä yhdenmukaisuutta. Emme myöskään luota yksinomaan rinnakkaisuuksiin todistukseksi nykyiselle kristillisen armotalouden elonkorjuulle: tämä elonkorjuu on, niin kuin jo olemme näyttäneet, myös toisella tavalla ilmaistu — niin hyvin sen alku kuin loppukin. Riemuvuosijaksot osoittavat, että se aika, jolloin Herramme Jeesus olisi läsnä ja alkaisi ennalleenasettamistyön, olisi syksyllä vuonna 1874. Ja ylempänä kosketeltu rinnakkaisuus näyttää, että tämä vuosiluku (1874) täydellisesti vastaa Jeesuksen voitelemista Messiaaksi juutalaisen ”elonkorjuun” alkaessa ensimmäisessä tulemisessa. Pakanain ajat osoittavat, että nykyisten hallitusten hallitusvalta päättyy noin 1914 loppuessa⁸, jonka jälkeen näiden hallitusten kukistumisen täytyy tapahtua; ja rinnakkaisuus ylempänä näyttää, että tämä aika vastaa täydellisesti vuotta 69, jonka jälkeen (vuonna 70) juutalaisen yhteiskuntajärjestyksen täydellinen kukistuminen seurasi. Mahdollisesti voitaneekin kysyä kaikkeen tähän nähden. Ovatko nämä rinnakkaisuudet aikaan nähden ainoastaan satunnaisuuksia, tai ovatko ne saman Jumalan käden järjestämiä, joka järjesti luonnollisen huonekunnan muutkin asiat varjoiksi tämän armotalouden todellisuuksista?

Ei, ne eivät ole satunnaisia: epäilemättä on sama kaikkiviisas Jumala, joka antoi meidän tietää ajanlaskun kautta, että Aadamin luomisesta oli kulunut kuusituhatta vuotta vuoteen 1873, ja että seitsemästuhannes-, tuhatvuotiskausi, silloin alkoi, joka riemuvuosijaksojen kautta ilmoitti meille, että Herra on läsnä ja että ennalleenasettamisajat alkavat syksyllä 1874, ja joka pakana-aikojen kautta osoitti meille, ettemme saa odottaa, että nämä asiat tapahtuisivat kiireellisesti, vaan pantaisiin toimeen näöltään luonnollisten keinojen kautta neljäkymmentä vuotta kestäväksi ajanjaksona — sama kaikkiviisas Jumala on epäilemättä näissä rinnakkaisissa armotalouksissa, joiden pituuden Israelin ”kaksinkertainen” määrää, antanut meille todistuksia, jotka eivät ainoastaan itsessään selvästi osoita Herran läsnäoloa, elonkorjuuta ja ennalleenasettamista (joka alkaa suosiolla luonnolliselle Israelille), vaan antavat samalla todistuksen, joka osoittaa toiset profeetalliset todistukset ja ajanlaskun oikeiksi. Sillä selvästi huomattakoon, että jos ajanlaskua tai jotakin näistä ajanjaksoista muutetaan vuodeen verran, niin on tämän rinnakkaisuuden kauneus ja voima hävinnyt. Esimerkiksi jos ajanlaskua muutetaan vuodeen verran, joko lisäämällä tai vähentämällä — jos me pidennämme, sanokaamme kuningasten tai tuomarien aikaa vuoden taikka teemme toisen niistä vuotta lyhyemmäksi — on koko rinnakkaisuus turmeltunut. Jos me lisäisimme vuoden, tulisi Israelin ensimmäisen ajanjakson pituudeksi 1846 vuotta, ja kaksinkertainen eli vastaava toinen osa päättyisi vuotta myöhemmin, jota vastoin riemuvuosijaksot tällaisen muutoksen kautta ajanlaskussa päättyisivät vuotta aikaisemmin, so. vuonna 1873, joka taasen muuttaisi 6000 vuoden

8 Katso tekijän esipuhe v. 1916.

päättymisen vuoteen 1871, kun taasen pakanain ajat eivät mitenkään tulisi siitä muuttumaan. Kaikki saattavat nähdä, että sopusointu eli rinnakkaisuus tällä tavalla kokonaan turmeltuisi. Taikka jos yksi ainoakaan vuosi vähennettäisiin jostain ajanlaskun laskelmas-ta, tulisi sekasorto yhtä suureksi, vaikka muutos kysymyksessä olevissa ajanjaksoissa kävisi päinvastaiseen suuntaan. Sillä tavoin vahvistavat nämä erilaiset aikaennustukset toisiansa molemminpuolisesti, samalla kun rinnakkaisuus näissä molemmissa armotalouksissa juottaa yhteen niiden todistukset.

Ne, jotka vähänkin tuntevat niitä laskelmia, joita ”toisen tulemisen adventistit” muiden muassa ovat tehneet profeetallisista ajanjaksoista ym., lienevät huomanneet, että me käsittelemme näitä asioita aivan eri tavalla kuin he. He koettavat tavallisesti saada kaikki ennustukset päättymään yhteen ainoaan määrättyyn vuosilukuun. Heidän väärät odotuksensa johtavat heitä siihen. He odottavat, että muutamat harvat silmänräpäykset todistavat koko sen ohjelman suorittamisen, joka todellisuudessa käsittää tuhat vuotta — Herran tulemisen, ylösnousemisen ja maailman tuomion. Ja heidän odotuksensa on, että nämä muutamat silmänräpäykset, päättyvät sillä, että maailma poltetaan poroksi. Ymmärtääksensä ja omistaaksensa niitä ennustuksia, jotka osoittavat eri vuosilukuja Jumalan suuren suunnitelman eri asteilla, tulisi heidän ensin ymmärtää ”Aikakausisuunnitelma”, ja Herran toisen tulemisen oikea tapa. Mutta suuren enemmistön on heidän oppinsa ja ennakkoluulonsa liiaksi sokaissut käsittääkseen tätä. Kun he koettavat sovittaa ennustusta väärrien odotuksiensa mukaisiksi, johtaa tämä usein vääntelemisiin, venyttämiseen ja lyhentämiseen, aina sitä mukaan kuin tarve vaatii, heidän koettaessansa saada kaikki ennustukset päättymään yhteen ainoaan erityiseen vuosilukuun. Näiden ystävien on herättävä erehdyksestään tässä suhteessa; sillä heidän odotuksensa ovat toinen toisen-sa jälkeen jääneet toteutumatta, meidän ja heidän tietäessä, ettei kaikkia niitä ennustuk-sia, joita he ovat käyttäneet, voida ulottaa tulevaisuuteen, vaan kuuluvat ne menneisyyteen, jonka vuoksi heidän on täytynyt hyljätä ne. Ne ovat täytyneet, mutta toisella tavalla kuin he odottivat, ja he eivät tiedä sitä.

Sitä vastoin ovat ne ennustukset, joita tässä on esitetty, samoin kuin ne, joita myöhemmin käsitellään, vapaat kaikesta käsintehdystä, olkoonpa sitten venyttelemisestä tai vääntelemisestä ja pyöristelemisestä. Me esitämme ne yksinkertaisesti sellaisina kuin me tapaamme ne Jumalan sanassa. Ja niille, jotka Jumalan suuren ”Aikakausisuunnitelman” mukaan osaavat oikein odottaa, on helppoa huomata, miten erityiset profeetalliset ketjut sopivat yhteen sen kanssa ja mittaavat sen. He huomaavat sen, toinen toisessa ja toinen toisessa tärkeässä kohdassa; ja niille, jotka huomaavat niin paljon, osoittaa ja todistaa tämä rinnakkaisuus juutalaisen ja kristillisen armotalouden välillä, yli kaiken mahdollisen epäilyksen, että kaikkien toistenkin profeetallisten ennustusten sovelluttaminen on oikeutettu.

Ennustuksessa annettuja ilmoituksia Jumalan suunnitelman ajanjaksoista saattaa verrata arkkitehdin erikoispiirustuksiin; ja juutalaisen armotalouden rinnakkaisuuksia hänen ääriiviipiirustuksiinsa. Otaksu, että meillä olisi jonkun rakennusmestarin erikois-piirustukset taloa varten, mutta ei olisi itse pääpiirustusta, ja istuutuisimme tekemään pääpiirustuksen näiden erikoispiirustuksien mukaan ja sitten saisimme arkkitehdiltä hänen ääriiviipiirustuksensa tulevaa rakennusta varten — jos vertailu sen ja oman

piirustuksemme välillä, joka oli tehty erikoispiirustuksien mukaan, osoittaisi, että kaikki kulmat ja mitat olisivat aivan samanlaiset, olisimme aivan vakuutetut, että olemme käsittäneet oikein erikoispiirustukset. Samoin tässä: Se piirustus, esikuva eli varjo evankeliumikaudesta, joka annetaan meille juutalaisessa ajassa ja ennustuksien ja tapahtumien tätä taustaa vastaan esikuvatussa varjopiirustuksessa, antaa meille niin varman vakuutuksen johtopäätöksiemme oikeudesta, kuin voimme vaatia, vaeltaessamme vielä ”uskossa, eikä näkemisessä.”

Toiset profeetalliset todistukset, joita emme vielä ole tutkineet, ovat myös, niin kuin tulemme huomaamaan, täydellisessä sopusoinnussa näiden rinnakkaisuuksien kanssa. Eräs näistä todistuksista, Danielin päivät, osoittavat suurta siunausta vihkiytyneille, jotka eläisivät 1875 ja eteenpäin – siunausta, joka todella alkaa täytyä Jumalan sanan totuuksien suurenmoisessa paljastumisessa siitä ajasta alkaen. Hänelle, joka on kutsunut meitä pimeydestä ihmeelliseen valoonsa, olkoon kunnia!

Muista, että juutalaisen elonkorjuun neljäkymmentä vuotta päättyivät lokakuussa v. 69 jKr., ja että sen jälkeen seurasi kansan täydellinen kukistuminen. Samalla tavalla päättyi evankeliumikauden neljäkymmentä vuotta lokakuussa 1914, ja samoin, välittömästi sen jälkeen, on nk. ”kristikansojen” kukistuminen odotettavissa. ”Yhdessä hetkessä” kohtaa tuomio niitä. – Ilm. 18:10,16,19

Lukijaa pyydetään tarkkaamaan oheen liitettyä taulua, jossa esitetään rinnakkaisuuksia, joita kannattaa tarkasti tutkia.

“Molemmat Israelin huonekunnat”
VASTAAVAISUUKSIA
MOOSESLAISEN JA KRISTILLISEN ARMOTALOUDEN VÄLILLÄ

JAAKOBIN KUOLEMASTA RISTIIN ASTI, SUOSION AIKA
JOTA SEURASI HARVOJEN USKOILISTEN KOROTUS

<i>LIHALLINEN ISRAEL</i>	<i>HENKINEN ISRAEL</i>
PALVELIJAIN HUONE 1 KOR. 10:18; ROOM. 9:7,8; 4:16; HEBR. 3:5 PERUSTETTU JAAKOBIN 12 POJASSA 1 KUN. 18:31 KUNINGASKUNTA JA PAPISTO, PYHÄ KANSA 2 MOOS. 19:6 AARON, LIHALLINEN YLIMMÄINEN PAPPI HEBR. 9:7 LIHAN YMPÄRILEIKKAUS ROOM. 2:28,29 SYNIN JA KUOLEMAN LAKI ROOM. 8:2 MAALLISIA LUPAUKSIA 1 MOOS. 13:14-17; APT. 7:2-5 VANKEUDESSA KIRJAIMELISESSA BAABELISSA 2 Aik. 36:20 SUOSION AIKA 1845 VUOTTA, JAAKOBIN KUOLEMASTA ISRAELIN HYLKÄMISEEN JA HENKISEN ISRAELIN ALKAMISEEN, v. 33 jKr.	LASTEN HUONE GAL. 4:5,6,7,30,31; 6:15,16; JOH. 1:12; ROOM. 8:13 PERUSTETTU JEEUSKSEN 12 APOSTOLISSA ILM. 21:14 KUNINKAALLINEN PAPISTO, PYHÄ KANSA 1 Piet. 2:5,9 JEEBUS, HENKINEN YLIMMÄINEN PAPPI HEBR. 9:11 SYDÄMEN YMPÄRILEIKKAUS ROOM. 2:28,29 ELÄMÄN HENGEN LAKI KRISTUKSESSA, JEEUSKSESSA ROOM. 8:2 PAREMPIA LUPAUKSIA HEBR. 9:23; 11:40 VANKEUDESSA SALAPERÄISESSÄ BAABELISSA ILM. 17:5; 18:4 SUOSION AIKA 1845 VUOTTA, JEEUSKSEN KUOLEMASTA KRISTUKSEN HALLITUKSEN ALKAMISEEN JA BAABELIN HYLKÄMISEEN, v. 1878 jKr.
NIMIjärjestelmä hyljätty, v. 33 jKr.. Matt. 23:38	NIMIjärjestelmä oksennettu ulos, v. 1878 jKr.. ILM. 3:16

JEEUSKSEN KUOLEMASTA VUOTEEN 1878 jKr., SUOSION
JOTA SEURASI HARVOJEN USKOILISTEN KOROTUS

NIMEILISELLE PALVELIJAIN HUONEKUNNALLE, 1845 VUOTTA,
SEKÄ MUILLE HYLKÄÄMINEN, HÄTÄ JA TUOMIO.

LANKEAMISEN 37 VUOTTA, VUOTEEN 70 jKr.. AIKAKAUDEN LOPPU, 40 VUODEN ELONKORJUU LUUK. 10:2,16 KRISTUKSEN LÄSNÄOLO LIHASSA ELONKORJAAJANA JOH. 4:35-38 HERRAMME LÄSNÄOLO JA HÄNEN KUOLEMANSÄ UHRILUONNE, LOUKKAUSKIVI	LANKEAMISEN 37 VUOTTA, VUOTEEN 1915 jKr.. AIKAKAUDEN LOPPU 40 VUODEN ELONKORJUU ⁸ MATT. 13:24-30, 36-43 KRISTUKSEN HENKINEN LÄSNÄOLO ELONKORJAAJANA ILM. 14:14,15 HERRAMME LÄSNÄOLO JA HÄNEN KUOLEMANSÄ UHRILUONNE, LOUKKAUSKIVI
“HÄN ON OLEVA ... LOUKKAUSKIVI JA KOMPASTUKSEN KALLIO MOLEMMILLE [NIMI] ISRAELIN HUONEKUNNILLE” Jes. 8:14	
HE EIVÄT TUNTENEET ETSIKKONSA AIKAA LUUK 19:44; MATT. 24:38,39 HERRAMME ESITETTY KOLMESSA HAHMOSSE – YLKÄ, ELONKORJAAJA JA KUNINGAS Joh. 3:29; 4:35,38; Matt. 21:5,9,4; 2 Kor. 11:2; Ilm. 14:14,15; 17:14	
ODOTUSLIKE JEEUSKSEN SYNTYMISEN AIKANA, KOLMEKYMMENTÄ VUOTTA ENNEN HÄNEN TULEMISTANSA JA VOITTELEMISTANSA MESSIAAKSI KASTEES MATT. 2:1-16; APT. 10:37,38 HERRAN TODELLINEN LÄSNÄOLO YLKÄNÄ JA ELONKORJAAJANA – LOKAKUUSSA v. 29 jKr. VALTA JA KUNINKAAN ARVONIMI OTETTU KOLME JA PUOLI VUOTTA MYÖHEMMIN – v. 33 jKr.	ODOTUSLIKE 1844, KOLMEKYMMENTÄ VUOTTA ENNEN HÄNEN TODELLISTA LÄSNÄOLOAAN, KUN HÄN HERÄTTÄÄ JA KOETTELEE SEURAKUNNAN MATT. 25:1 HERRAN TODELLINEN LÄSNÄOLO YLKÄNÄ JA ELONKORJAAJANA – LOKAKUUSSA v. 1874 jKr. VALTA JA KUNINKAAN ARVONIMI OTETTU KOLME JA PUOLI VUOTTA MYÖHEMMIN – v. 1878 jKr.
KUNINKAAN EMSIMMÄINEN TOIMENPIDE, TUOMIO	
NIMIJUUTALAINEN HUONE HYLJÄTTY, KIRJAIMELINEN TEMPELI PUHDISTETTU – MATT. 20:18; 21:5-15; 23:37; 24:2 JUUTALAISEN YHTEISKUNNAN TÄYDELLINEN HÄVITYS, TOIMITETTU 37 VUOTTA HYLKÄMISEN JÄLKEEN – TAI 40 VUOTTA ELONKORJUUN ALKAMISESTA – v. 70 jKr.	NIMIKRISTITYTTÄ HUONE HYLJÄTTY; HENKINEN TEMPELI PUHDISTETTU – 1 Piet. 4:17; ILM. 3:16; MAL. 3:2 NIMIKRISTIKUNNAN TÄYDELLINEN HÄVITYS, TOIMITETTU 37 VUOTTA HYLKÄMISEN JÄLKEEN – TAI 40 VUOTTA ELONKORJUUN ALKAMISESTA – v. 1915 jKr. ⁹

AIKA NIMEILISELLE LASTEN HUONEKUNNALLE, 1845 VUOTTA,
SEKÄ MUILLE HYLKÄÄMINEN, HÄTÄ JA TUOMIO.

^{8,9} Katso Tekijän esipuhe (1916), s. 4-5.